Akbaba

Ankara'da yapılan bir açık oturumda, profesör doktorlar: «Yetmiş yaş olgunluk yaşıdır» dediler.

— Delikanlı, gel, gel, gel!..

Dünyada Mekân, Ahrette İman...
ATA SÖZÜ

Sizde Yüz Binlerce Vatandaş Gibi TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI-NIN YAPI TASARRUFU Kredilerinden Faydalanarak Neden Bir Yuva Sahibi Olmayasınız?

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI'nda Bir YAPI TASARRUFU Hesabı Açtırmak İçin Size En Yakın Şubelerimize Uğrayarak Umumî Şartnameyi İmza Edip Adınıza Bir Hesap Açılmasını Talep Etmeniz Kafidir.

Geniş Bilgi İçin Bütün Şubelerimiz Emrinizdedir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

SAVAŞ REKLAM TEL: 11 95 65

Basın A. 4057 - 6672 - 104

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Saka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 3 — Sayı : 93
9 Mayıs 1963
YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Haydi susayım!

ACABA A.P. li milletvekillerimiz, kendi gruplarında toplanıp şu konuları hiç tartıştılar mı:

Nâsır, Türkiye ile Mısır arasındaki politika bağlarını yıllar önce, görülmemiş bir rezaletle kopardı. O gün bugündür, iki tarafın menfaatlerini İsviçre Elçiliği koruyor...

Kahire radyolarını dinleyiniz: Moskova bize bu kadar düşman değil... Arap gazetelerini okuyunuz: O deve kini İzvestiya'da yoktur.

Şimdi, Güney komşumuz Suriye, Güney komşumuz Irak, Nâsır'ın liderliği altında üçlü tek devlet kurdular. Bu birleşik Arap cumhuriyetiyle aramızdaki ilgiler ne olacak acaba?...

İnönü'nün dost sesi, Nâsır'ın katı yüzünü yumuşatamadı... Firavunlar diyarının ilkel hıncı, Süveyşi aşıp sınırlarımızı mı çenberliyecek?..

A.P. iktidarı, Arap dünyasına sevimli görünmek için, İsrailden elçimizi çekmişti. Şimdi, Orta doğunun bu insan sayısı az, insan gücü çok devletiyle de sadece platonik bir dostluk içindeyiz.

Bu tek yönlü fedakârlığımız neye yaradı?.. Söyleyim: Hayatları ve siyasî hayatları tam bir benzerlikle biten Menderes - Nuri Sait dostluğunun özel bir cünbüş içinde devamına!..

Dış olayların iç bağıntısı bununla da bitmiyor... Biliyorsunuz, Irak'ın bir bölümünde, Barzani'nin silâh çattığı bir Kürt topluluğu var. Bunlar, şimdilik yarı muhtariyet içinde ayrı ve bağımsız bir devlet olmak çabasındalar. Sesleri Avrupa'da, Amerika'da da duyuluyor... Bizimse, değişmez sınırlarımız içinde bir Kürt azınlığı var. Bunları, bir gün devletin baba eliyle okşıyarak, bir gün süngü uciyle ürküterek, bugünedek devekuşu politikasiyle güya idare ettik... Bütün Anadolu gibi, onlar da vatandaş olmanın nimetlerini tadamadılar... Bütün Anadolu gibi onlar da susuz, onlar da ışıksız, onlar da yarı toprağa gömük bir ilk çağ hayatı yaşıyorlar... Bizim tattığımız mutlulukların, onlar, tadını değil, adını bile bilmezler!

Ama onların da aydınları var. Onların da hevesli politikacıları, hırslı insanları var. Yarın, Güney illerimizin bitişiğinde kurulacak bir Kürt devleti, bizim vatandaşlarımıza karşı ilgisiz mi kalacaktır sanırsınız?..

Rusya'da özel bir eğitimle yetiştirilen Barzani, Nâsır'dan ve Moskova'dan hız alarak her gün çabasını artıracaktır.

Buna karşı, devletimizin acı gücü, büyük güvenimizdir elbet. Ama, hangi acı unutulur?.. Hangi acı?.. Büyük Fikret'imiz ne güzel söylemiştir:

Beklerim bir zafer esasen ben
Kılıcından ziyade kalbinden!

Biz de, devletimizden, kılıcın değil, kalbin zaferini hem ister, hem bekleriz.

Bu zaferi, köye su, köye ışık, köye okul, köye sağlık götürecek plândan, plânlı çalışmadan başka kim götürebilir?.. Hangi parti?.. Hangi politikacı?.. Hangi üfürükçü?..

Doğuyu uyandıracağız. Doğuyu kalkındıracağız. Doğuya çağdaş insanın tattığı bütün nimetleri tattıracağız...

O zaman, vatandaş, vatandaş olur. Yoksa... Yoksa, unutmıyalım ki, cahilin şeytanı çoktur!

Siz, sayın A.P. liler, sayın milletvekillerimiz, bir gün, parti kavgasını, C.H.P. fobisini unutup, meselelerimizden yalnız bir tanesi olan bu konuyu grupunuzda açtınız, başbaşa, kalb kalbe verip konuştunuz mu?..

Evet diyemezseniz... haydi susayım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönü: «Güçlükleri atlatıyoruz» dedi. (Gazeteler)

Manialı koşu!

Aile Plânlaması

ADNAN VELİ

ADAM, içinde semizotu, limon ve ekmek bulunan naylon filesiyle kapıdan girdi. Filesini yere bırakıp bir kaç sefer derin derin nefes aldı. Sonra içeriye seslendi:

— Behice!.. Behiceeeee!..

Arka odanın kapısı açıldı. Yektane hanım, elinde tesbih, dışarı fırladı:

— Ayol ne bağırıyorsun öyle, Hac'tan dönen bafur gibi Üstümüzdeki kiracının emzikli çocuğu hasta, bilmiyor musun?..

— Behice nerede?.. Söyle de şu terliklerimi getirsin.

— Behice evde yok...

— Evde yok mu .. Bu saatte nerede olur?..

— Gelecek...

— Yahu, saat sekiz buçuğa geliyor. Evli bir kadın bu saate kadar dışarıda kalır mı?.. Nereye gitti?..

— Etekliğinin boyu iki parmak uzun olmuş da, onu düzelttirmiye gitti terzi Sabahat'e...

— Peki, gündüzü yok mu bu işin?

Kadın, sofadaki iskemleye ilişti:

— Zaten akşam üzeri kalktı gitti..

— Ben, sabahtan akşama kadar gümrük hamalı gibi çalışayım, akşam eve gelince karımı evde bulamıyayım. Olacak iş mi bu?..

— O kadar parlama... Şimdi yaz saati var. Neredeyse gelir kız...

— Yaz saati, kış saati meselesi değil. Bir evin erkeği akşam eve geldi miydi, ailesini evde bulmak ister.

— Eh, ne olacakmış?.. On dakika sonra geliversin, kız.

— Ne kızından bahsediyorsun sen valde?.. Kazık kadar karı oldu, hâlâ kız diyorsun ona. Büyük oğlan okula başlıyacak seneye...

— Bana bak Arif efendi oğlum. Benim kızım için konuşurken ağzının dirhemini iyicene tart. Burası parti gurupu değil. Niye karı diyorsun benim evlâdıma?..

— Tabii karı derim... Karım değil mi benim?..

— Lâfı çevirme öyle, sıkıyı görmüş Adalet partili gibi, «hanımım» diye konuş. Karı değildir o... Hem sen bir lâfı çok fazla uzatıyorsun..

— Ne olurmuş uzatırsam?..

— Beni konuşturacaksın ama... Sen benim kızımla evlendikten sonra, onu kuş lokumu ile besliyeceğini söylüyordun. Kuru fasulye yemekten, karnımız Mehter takımının davuluna döndü. Ne diye kıza kabahat buluyorsun?.. Kabahatin büyüğü sende...

— Neden bendeymiş?..

— Öyle ya... Sen, aile plânlaması diyerekten yeni bir âdet çıkarmışsın. Kızıma da plânla çocuk doğurtacakmışın. Artık çocuk doğurmanın da plânı olur mu?

— Benim icadım değil bu. Hükûmet beş yıllık bir plân yaptı, biz de ister istemez o plâna uyacağız.

— Behice'nin çocuk doğurması, hükûmatın ne üzerine vazifeymiş?..

— Canım valde, bu plân sırf Behice için yapılmış değil... Nüfus artımında hükûmet, çocukların yiyimini, giyimini, okulunu düşünmek zorundadır elbette... Hesabını kitabını ona göre yapacak...

— Ayol, biz sanki hiç çocuk doğurmamışız gibi konuşuyorsun. Dört senenin içinde üç tanesini patır patır doğurdum da, kimsecikler bir şey demedi. Ben çocuğumu hükûmata besletecek değilim ya... Besleme çocuk istemem zaten...

— Öyle değil... Ne yiyecek çocuk?

— Kuş kadar sübyanın yiyeceği gözüne batıyor zaar. Ayol ben yemem, ona yediririm. Torunumdan mı esirgiyeceğim?..

Adam, ayakkabılarını çıkarmıya koyuldu:

— Senin bildiğin gibi değil bu işler valde... Ya plâna uyacağız, memleket kurtulacak.. Ya da böyle sürünüp gideceğiz.

Kadın celâllendi:

— Lâfa bak lâfa... Zaar kız, çocuk doğurmazsa memleket kurtulacak, öyle mi?..

— Ben doğurmasın demiyorum.. 65 yılında doğuracak...

— Ne zaman geliyor 65 yılı?..

— İki sene sonra...

— İki sene sonra haaa?.. Peki, bu tazecik kız, iki sene müddetle her bir âzâsını mühürletecek mi?.. Bak, benden sana kaynana nasihati... Sen bu işte aile plânlaması diye tutturacak olursan, kadın kısmı da ister istemez, hariç plânlamasına gider. Aklını başına al... Biz hepimiz evlilik gördük, ama aile plânlaması diyerekten bir şey görmedik. Nefis dediğin ne plân dinler, ne iman... İşte benden sana büyük nasihatı...

Lâfını bitirmemişti ki, sokak kapısı anahtarla açıldı. Elinde bir paketle Behice içeriye girdi. Kocasını, kaşları çatık görünce:

— Ne o?.. Gene ne var?.. dedi. Haysiyet divanına verilmiş gibi, gene suratın asılmış...

— Haysiyet divanına kimin verileceğini yakında görürüz.

Genç kadın parladı:

— Bana bak... Gene bedesten tellâlı gibi bağırmıya başlama. Ne olmuş sanki?.. Terziye de gitmiyeceğiz zaar...

— Zaten senin ne terzin biter, ne dişçi... Bu işin sonunu Tanrı hayretsin...

Kaynana atıldı:

— Ne dedin, ne dedin?.. Ayol bir daha söyle şunu... Tanrı hayır etsin sonunu, dedin değil mi ..

— Evet, öyle dedim...

— Peki, ben kabul ediyorum... Kız da benim dediğimden dışarı çıkmaz. Hadi öyleyse, o yola gidelim... Kim kazanacak bakalım?..

— Ne yapacaksınız peki?.. Muradınız nedir?.. Haydi, kızınızın muradını anladık diyelim. Ama senin muradın nedir?.. Vallahi Adalet partisi adam olur, siz olamazsınız...

Bu lâf, kadının yüreğine dikiş iğnesi gibi saplandı. Ellerini beline dayadı:

— Bana bak erik kurusu!.. dedi. Vallahi şuracıkta kızımla bir olur, sak, beş dakkanın içinde seni 6-7 eylül yapıveririz. Ben sana kız mı verdim, yoksa Kavel işçisi mi verdim ki böyle tepe tepe kullanıyorsun?.. Benim kızım, İzmir'in meşin ceket kızlarından değildir, bilmiş ol..

— Ben, karımdan ziyade senden şikâyetçiyim... Biz ne zaman başbaşa kalsak, aramızda çıt çıkmaz. Ama sen bir sefer gelip de, aramıza bilirkişi gibi girmiyor musun, birbirimizi yemiye başlıyoruz.

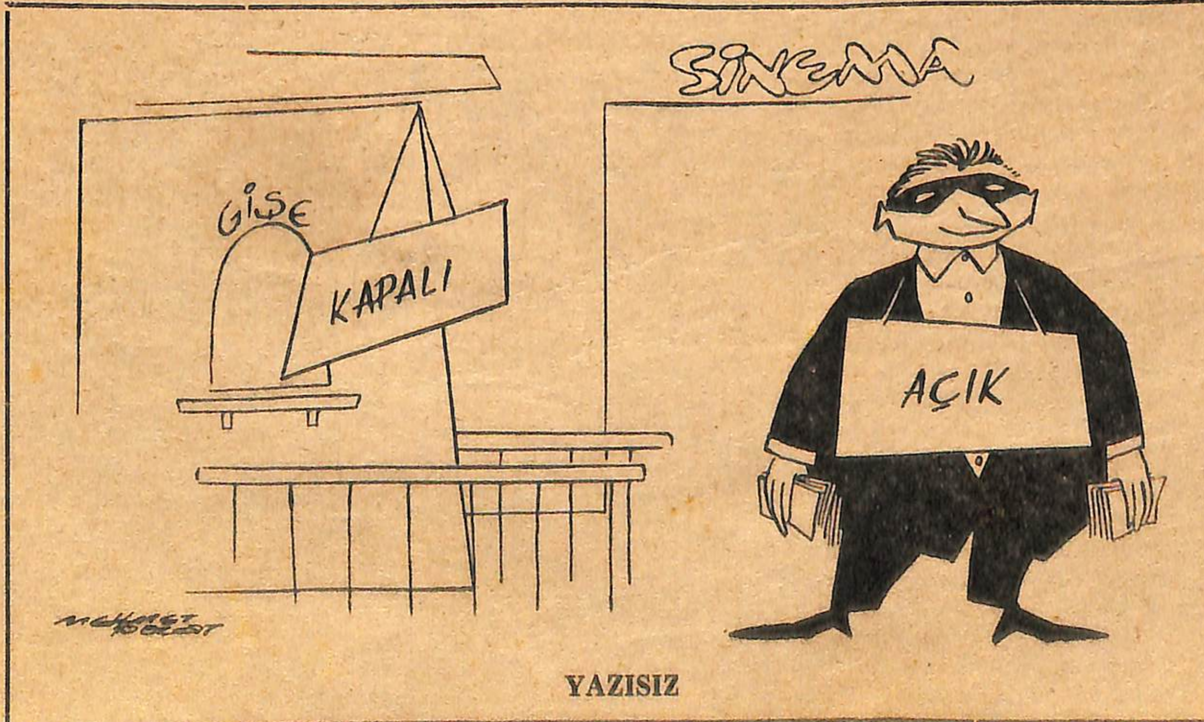
— Helbette girerim... Benim kızım, benim parçam sayılır.. Ben ne dersem o da onu yapar. Bizim ayrımız gayrımız yoktur. Şimdi Meclis'ten toplu sözleşme çıkıyor. Bakalım o zaman sen ne yapacaksın?..

— Valla ne isterseniz onu yapın... Ben bıktım usandım bu hayattan...

— Kolayı var. Boşa kızımı...

— Razıyım...

— Tamam... Biz de razıyız. Yarından tezi yok, ver mahkemeye... Sen boşadın diye kız sokakta kalacak değil ya... Ona ben, Han'lı, hamamlı bir koca bulmazsam, bana da kadınlar kolunun başkanı, Yeldeğirmeni Güzeli Yektane demesinler. Yalnız, gider ayak benden sana bir nasihat olsun... Aile plânlamasına gidersen, sen elinde karı tutamazsın... Benden sana kaynana nasihatı... Ne yap yap, sen bu kafayı tergallettir!

YAZISIZ

Bir münazarada, Gülhane doktorları 70 yaş olgunluk yaşı dediler.

— Niçin reddettin?..
— Daha elli yaşında kardeş, çoluk çocukla uğraşacak vaktim yok!..

Evvel zamanda:

Evvel zamanda, bir Trabzon valisi varmış: Kadri bey adında. Her türlü selâhiyetle hükümdar onu Trabzon'a göndermiş, o havaliyi toptan islâh etsin diye. Eşkiya yatağıymış o havali de... Eşkiya yatağı olmaması matlupmuş o zamanlar.

Kadri bey bıçak gibi tebliğler yayınlamış: «Silâh taşıyanları asarım, keserim» diye. Bıçak gibi tebliğler yayınlayınca, herkes silâhı bırakmış. O bol bol aradığımız huzur ve sükûn hâkim olmuş o bölgede.

Bir gün Vali bey odasında otururken, kapı aralıkmış. Aralıktan bir ihtiyarcık görmüş. Seksenlik... Baştan başa müsellâh: Tüfekler, tabancalar, kamalar, çaprazlama fişeklikler, ne istersen var üstünde.

Vali seslenmiş, adamı odasına almış, oturtmuş.

— «Ne arıyorsun baba?..»

— «Tapu memurunu... Bir işim var da!»

İş beş dakkada hallolmuş, sonra Kadri bey kendisinin Kadri bey olduğunu bilmiyen adamcağıza sormuş:

— «Bu silâhlarla dolaşmanın yasak olduğunu bilmiyor musun?..»

— «Biz Kadri beyden evvel dağda bayırda böyle gezerdik, yolda eşkiyalar malımızı, canımızı, kızımızı, karımızı almasın diye. Şimdi dağları o temizledi. Eşkiyalar şehire indi. Onun için biz de şehre silâhlı iniyoruz!..»

Bu hikâyeyi anlatan başka bir şey eklemedi. Sadece gülümsedi acı acı!

950 Model!

Milletvekilleri ak sıvama meskenciğin kapısına dayandıklarında karanlık tam göçmemişti amma, tam aydınlık da değildi. Yakında, uzakta birkaç gayretkeş horoz boğazlarını yırtıyorlardı. Köy Ankara'nın köyüydü: Çerkes Höyüğü'ydü adı. Ak sıvama meskencik, sayılan köylüden Bekir Mermerci'nin evidi. Milletvekilleri Eskişehir'den dönüyorlardı.

Kapıyı Bekir Mermerci'nin karısı açtı. Kadınlar daha hassastır tıkırtıya. Zaten o da bütün millet gibi aylardanberi tavşan uykusu uyuyordu. Buyur etti milletin vekillerini... Arkasından Bekir Mermerci de yetişti, o da gösterdi nezaketini...

Gelenler, köylünün nabzını yoklamağa gelmişlerdi. A.P.'liydiler tesadüfen. C.H.P.'den de olabilirdiler.

Gelenler Çerkeshöyük'te particiliği sordular.

Bekir Mermerci kesti attı:

— «Geçti particilik!..»

Gelenler son olaylar hakkında ne düşündüğünü sordular. Bekir Mermerci omuz silkti:

— «Bunları bırakın da size süt kaynatayım» dedi.

Gelenler ayrılmak için izin istediler.

— «Bizim için çalışın» dedi, Bekir Mermerci... «Fazla konuşmayın!..»

Milletin istediği bu, Bekir Mermerci'nin ağzından bütün millet konuşuyor.. Kendini hırpalatmamak, helâl süt kaynatmak, parlâmentoya gönderdiği milletvekillerinin kendisi için çalışması... Gayretli horozların karanlığı yırttığı, ak sıvama meskencikli bütün köylerde böyle düşünüyor vatandaş!

Vatandaş değişti bay politikacı, vatandaş değişti!.. 950 model insan bir siz kaldınız Türkiye'de!

Putlar!

Hayatın eşiğinde çocuk:

— «Babam olmazsa ben ne yaparım, Allah başımdan eksik etmesin...»

Gençlik çağında adam:

— «İsmet Paşa olmazsa ben ne yaparım, Allah başımdan eksik etmesin.»

Olgunluk çağında insan:

— «Menderes olmazsa ben ne yaparım, Allah başımızdan eksik etmesin...»

Yaşlılık çağında vatandaş:

— «İsmet Paşa olmazsa ben ne yaparım, Allah başımızdan eksik etmesin...»

İşte psikolojik fakrü zaruretimizin hikâyesi... Tabii ki put aramağa devam edeceğiz: O terbiyeyi gördük beşiktenberi... N'olur, hiç olmazsa denenmemiş putlar arıyalım!.. Şöyle gıcır gıcır!..

Tuhafız!

Ahmet Emin Yalman gibi başlıyacağım: «Bir Avrupalı dostum bana dedi ki»... (Ama sahiden dedi!..)

— «Sizde insanlar ne tuhaf (çoook!..) Lider olmağa namzet kişilerle konuşuyorum (kim ki onlar?..) Hepsi çekingenlik içinde... «Aman ismim ne olur?.. İsmim kirlenir... Kişiliğim hırpalanır... Yooo... En iyisi, köşemde müsait zamanı beklemek!..» Halbuki insan bir dâvaya inandığı zaman canını atar. Bunlar isimlerini bile atamıyor!..»

Gâvur biraderim, kimlerle konuştun bilemem... Ben, çünkü ortada, ne lider görüyorum, ne namzedini!.. Bizim de ümitsizlik pompasıyla «Ha beysin, ha paşasın!.. Ha kendini yetiştir... Ha günün gelecek» diye şişirdiğimiz birkaç kişi var... Elimizden pompayı bırakır bırakmaz işte böyle lâkırdı ediyorlar: «İsmimi atamam!..»

Tuhafız işte dediğin gibi hepimiz. Pompayla şişirilmiş lider imâl edilmiyeceğini anlamıyacak kadar tuhaf!..

Devran yine!

Eskiden Mısırçarşısının, kuru kahveciler girişinde şu mısralar kazılıymış:

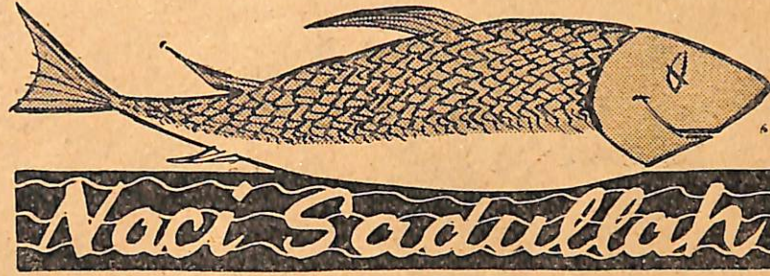
«Keşmekeşi âlemin dört şeye oldu bina»
«Ben yiyeyim sen yeme, ben iyiyim sen fena»...

O zamanın politikacıları, her zamanın politikacıları gibi sudan nem kaparlarmış. Kazıtmışlar yazıyı!..

— Ula Memooo!.. Ula Hasooo!.. Buraya gelin, buraya!..

Havada bulut... Sen onu unut!..

SELÂM verdi. Ben de verdim. Gözüme hiç de yabancı gelmeyen o çehreyi nerede görmüş olduğumu hatırlıyamamıştım.

O da bunu hissetmişti. Gülümseyerek masama sokuldu:

«— Tanıyamadınız değil mi ..» dedi.

Sıkılarak gülümsedim:

«— Affedersiniz... Bizde «İnönü», veya «Klemanso» hafızası ne gezer? Hatırlıyamadım doğrusu...

«— Ben sizi İzmir'e az mı götürüp getirdim beyefendi?»

O böyle deyince, kafam büsbütün karışmıştı.

«— Acaba pilot musunuz?..» dedim.

«— Hayır...

«— Şoför?..

«— Hayır efendim...

«— Kaptan?

«— Yaklaştınız...

«— İkinci kaptan?

«— Hızla yaklaşıyorsunuz...

«— Üçüncü kaptan

«— Yakın... yakın...

«— Çarkçı başı?

«— Şimdi uzaklaşıyorsunuz... O bizim altımızda yatardı!..»

Artık ben de ciddiyeti bıraktım:

«— Üstünüzde kaptanlar mı yatardı?

Ama o, cevabımı ciddiyetle verdi:

«— Evet!..»

Allah, Allah, altında çarkçı başı, üstünde kaptanlar yatan bu vatandaş kim ola? Sabıkalı bir gemi ismi söyliyerek sordum:

«— Yoksa siz onda mı çalışıyor dunuz?..»

O:

«— Hayır, dedi, hayır... Ve biraz da öfkelenmiş olarak ilâve etti:

«— Ben İzmir'e işleyen gemilerde baş kamarottum beyefendi!..»

Onu, ancak bu açıklamayı yapışından sonra hatırlıyabilmiştim.

Emekliye ayrılışından sonra geçen seneler, o «Enver paşa» cakalı «baş kamarot» dan ortada, Yemen esaretinden yeni dönmüş bir redif neferi bırakmıştı.

«— Rahatsız etmezsem!..» diyerek önündeki sandalyeyi çekmiş, ve benim vereceğim cevabı beklemeye lüzum görmeden karşıma oturmuştu.

İtiraf edeyim ki, önce canım çok sıkılmıştı. Fakat onu dinledikten sonra:

«— İyi ki oturmuş!..» diye düşündüm. Emekli memurların pek çoğunda olduğu gibi, onda da - haydi adına Safder diyelim - Safder efendide de kana kana iç dökme ihtiyacı vardı. Açıklama ihtiyacını hissettiğin pek çok şeyler gör, pek çok şeyler bil, pek çok şeyler duy, ve cezâya uğramak korkusu ile bunların hepsini senelerce kafanın içinde sakla...

Emeklilik tam zamanında imdadına yetişmese, alimallah çatlar o biçare baş...

«Safder» efendi de o akşam bana, senelerce hizmetinde bulunduğu Denizyollarının bütün bozuk yollarını açıkladı.

Açıkladıkça ferahlıyor, ferahladıkça içiyor, içtikçe açıklıyor, açıkladıkça açılıyordu.

Ondan dinlediklerimin büyük kısmı, ancak gündelik gazetelere konu edinebileceğim ciddi olaylar... Ama arada bir de «trança» hikâyesi dinledim ki, o tam «Akbaba» lık...

Safder efendi, bu hikâyeyi bana, aynen şöyle anlattı:

«— Abdullah efendi lokantasına gidersin... Süt danası gibi koskoca trançayı teslim edersin... Ama kilosuna seksen lira istedin mi, Hikmet bey dudak büker... Deniz kuzusunun geçirdiği macerayı bilmez ki...

Senin de anlatmak işine gelmiyeceği için, yutkun dur artık!

«Bir sefer Naci beyciğim, yine İzmir'den geliyoruz.

«Gemi buzluğunda, gemininkilerden başka balık muhafaza etmek yasak...

«Ben, Abdullah'ın trançalarını buzluğa koydurtmuşum... Akşam yemeğinin listesinde «trança» yazılı.. Ben aşçıbaşıya «trança» yerine «torik» leri sürdüm. Kaptan da Süreyya kaptan... Bu işlerde ters mi ters.. lânet mi lânet!.. Onun sofrasına «trança» verilecekti... Dalgaya gelip unutmuşlar... «Bu trança değil!» diyen yolcuları idare etmek zor oluyor... Onlara: «Müşteri fazla bastırdı, eldeki «trança» yetmedi: yerine çaresiz bunu verdik!..» diyoruz. Ses çıkarmıyorlar. Fakat süvari işi çakmış. Yemekten sonra duydum ki, aşçıyı sorguya çekmekten başlayıp, tahkikata girişmiş...

«Gerçi aşçı tenbihli. «Bir kısmını trança, bir kısmını torik pişirdim!» demiş, Süreyya kaptan yutmamış.

«Benim gördüğüm «trança» ları, titaniği beslerdi!» diyormuş.

«Gemide «trança» araması yapılacağını duyunca bende şafak attı...

«Trança» lar buzlukta kuzu gibi yatıyor...

«Denize atsam Abdullah'a yazık... Orada bıraksam bana yazık...

«Mevsim kış... Zaten vakit de gece yarısına yakın... «trança» ları nereye koyayım?.. Nereye koysam bozulmaz?.. Koskoca iki tane trança.. On beşer kilodan otuz kilo... Otuz kilo balık nereye saklanır ..

«Tam o sırada aklıma ne geldi bilir misin Naci beyciğim?..

«O gün, bizim kantinin eşiğine çimento dökmüşlerdi de, üstüne ıslak çuval örtmüşlerdi...

«Yanlışlıkla bir basan olmasın diye, kapının yanına da koskoca bir kâğıt yapıştırıp içine:

«— Dikkat, eşiğe basmayınız: Çimento kurumadı!..» diye yazmışlardı..

«Ben bunu hatırlayınca, hemen fırlayıp, buzluktan trançaları kaptım.

«Götürüp çuvalla eşiğin arasına güzelce yerleştirdim...

«Ben oradan dönerken, Süreyya kaptanın «trança» ları aramaya memur ettiği üç kişilik hey'etle karşılaştım...

«Bana - sanki bilmiyormuşum gibi - durumu anlattılar. Ve:

«— Kusura bakma... Usulen senin kamarayı da arayacağız!..» dediler...

«— Elbeeet dedim, ben vebâl altında kalmak ister miyim?..»

«Kamaraya hep birlikte girdik..

«Adamcağızlar, valizlerde, elbise dolaplarında, şilte altlarında trança arıyorlardı...

«İsterseniz, üstümü de arayın!..» dedim...

«Alay etme Safder efendi... Biz istavrit yavrusu değil, «trança» arıyoruz!

«Hem de bizim aradığımız «trança» lar, Titaniği besliyecek kadar büyükmüş... Girerlerken süvari gözleriyle görmüş...

«— Siz başka nereleri aradınız?

«— Aramadığımız pek az yer kaldı...

«Benim kamaradan çıktık. Ben de onlarla beraber yürüyorum.

«Biraz ilerde, Kantinin önünde durdular.

«İçlerinden birisi:

«— Bir de buraya bakalım!..» dedi...

«Diğeri, önde bulunanı kolundan kavrıyarak:

«— Dikkat!..» dedi... Eşik yaşmış... Basma...

«Üçü de trança'ların üzerinden dikkatle atladılar... Arkalarından, onlardan daha ciddi bir dikkatle ben de atladım.

«Kantini iyice aradılar... Çıkarlar-

— Memlekette iş mi yok!

ken o en dikkatli olanları, ötekileri yine uyardı:

«— Dikkat... Unutmayın... Eşik yaş ha...

«— Biliyorum...

«Ve gözlerimin önünde üçü de birer birer tekrar atladılar....

En arkada kalan bana da tenbih geçmeyi unutmadı:

«— Dikkat baş efendi... Sakın basmayın...

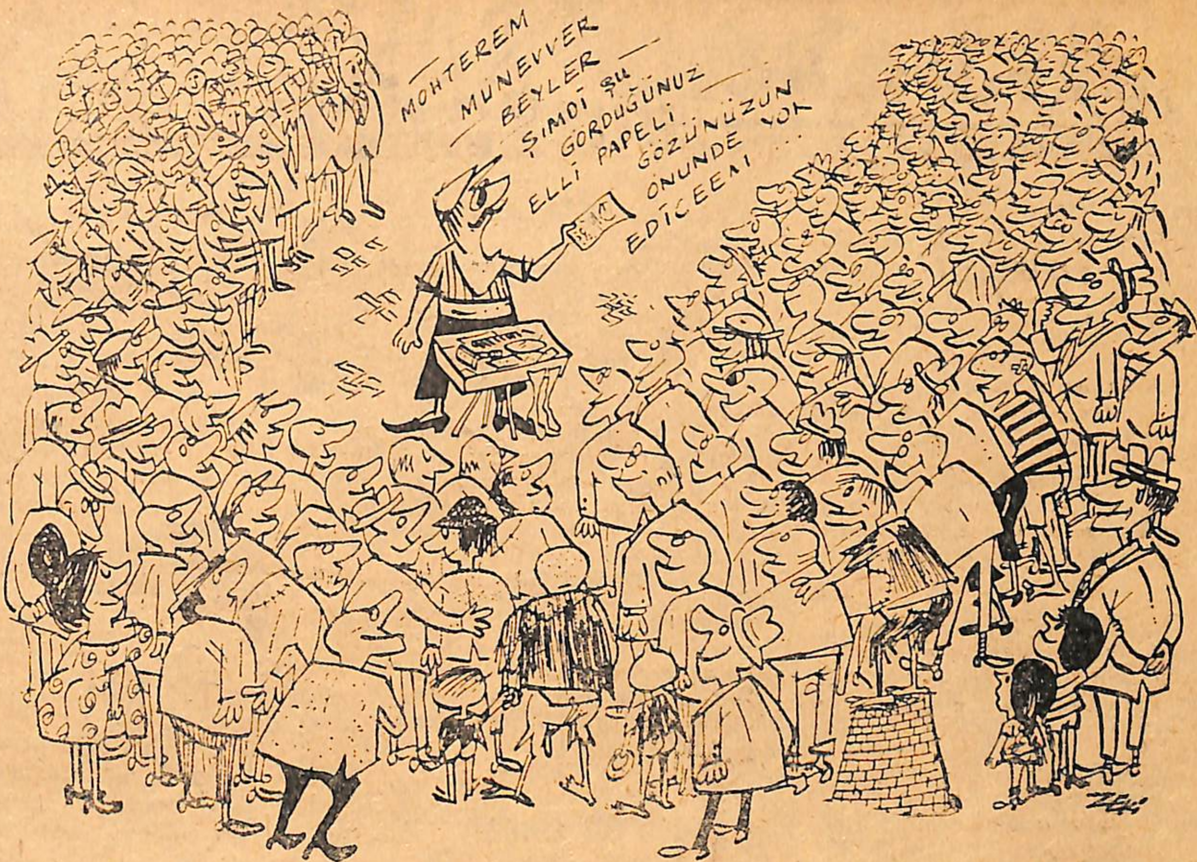
«— Ne münasebet beyim... Siz hiç benim yaş tahtaya bastığımı gördünüz mü?»

«Böyle söylerken, «trança» ların üzerinden ben de aşmıştım...

«Fakat sonradan duydum ki, bu heyetten aldığı rapora rağmen, Süreyya kaptan, «trança» ların gemide olduğu inancında ayak diremekten vazgeçmemiş...

«Sabahleyin bu gemiden çıkarsınlar da göreyim ben onları!..» diyormuş.

«Lumbar ağzına «İkinci» yi dikeceğim. İkinci kapısına «Üçüncü» yü koyacağım. Birincinin çıkmasında da kendim bekliyeceğim... Bu gemiden «trança» ları değil, sinek uçuramazlar!..»

İstanbul'un eğlence yerlerinden...

«Ben bunları duyunca, geç vakit, «İkinci» nin kamarasına gittim. Onun «pişpirik» merakı vardı. Bir «Yüzelli bir» yaparken, bir aralık: «— Hele, dedim, şu yolculuk bir selâmetle sona erse, ilk işim fıkaraya sadaka vermek olacak...

«İkinci - o sırada herhalde, ertesi sabah kendisine süvarinin vereceği vazifeden habersizdi - bana:

«— Hayrola?..» dedi...

«— Şu vilâyete gidecek sandık, dedim... «Üzerinde: «Kırılacak eşya» yazıyor... Fakat onu askerler getirdi. Başlarında bir de kurmay zâbiti vardı... Benim adımı aldı...

«Buna bir şey olursa senden biliriz!..» dedi. «İçinde ne var ..» dedim. «Askerî teçhizat» dedi. Doğrudan doğruya valiye teslim edilecekmiş...

«— Eh, ne var bunda tasalanacak? Unutturdun bana yahu... Sekizli kaç tane çıkmıştı?

«— Kafam karışık.. Ben de saymadım...

«— Bak, pişpirik yaparsan saymam... Vilâyet, milâyet dedin dalgaya getirdin beni...

«— Yok canım... Sen asıl yarın sabah dalgaya gelmekten kork...

«— Bana ne? Emanet sana teslim edilmiş...

«— Maazallah bir şey olursa, ben de çaresiz senin üzerine atarım...

«— Ne olabilir a efendim?.. Sen sabahleyin erkenden sandığı lumbar ağzına getir... Evvelâ onu çıkaralım aradan...

«— Baş üstüne ağabey.. Hay Allah senden razı olsun... Gidip rahat uyuyabilirim artık!..»

«İşin bundan ötesi çok kolay oldu Naci beyciğim: Ben: «trança»ları eşikten kaldırıp boş bir sandığa güzelce yerleştirdim. Kokusu çıkmasın diye etrafını tuzladım, katladım...

«Üzerindekilere ilâveten, ötesine, berisine kırmızı:

«Kırılacak eşya» yaftaları yapıştırdım.

«Tam vilâyetlik «mal» oldu mübarek...

«Sabah erken, onu lumbar ağzına taşıttım.

«Taşıyan çocuklara:

«— Dikkat... sarsmayın... Askerî teçhizat... Nazik eşya... Bir yerleri zedelenirse, alimallah kurşuna dizerler bizi...» diyordum.

«Bu kumandaları, «lumbar» ağzında «İkinci» nin yanında da tekrar ediyordum.

«Sandığı en öne yerleştirdik....

«İkinci, süvariden sıkı emir almış:

«Trança» gözlüyordu...

«Nihayet gemi yanaşınca, ilk giren hammalların dördünü ben çevirdim.

«Emri onlara bizzat «İkinci» verdi:

«Bunu sakın sarsmayın... Askerî teçhizat var içinde... Nazik eşya... Bir yerleri zedelenirse, alimallah kurşuna dizerler bizi!..»

«Ben de ilâve ettim:

«— Siz bunu bir taksiye yerleştirip, başında bekleyin... Sizi de, şoförü de memnun ederim ben... Yeter ki askerî eşyaya bir zarar gelmesin...

«Hamallar:

«— Baş üstüne ağabey... Sen hiç meraklanma!.. Vatan vazifesi sayılır bu!..»

Deyip, birer

«Besmele» çekerek, sandığı, sevgili kucaklar gibi yavaşça yerden kaldırdılar...

«Onların ardından ben de «İkinci» ye candan bir teşekkür çakıp üst kata çıktım.

«Süvari, merdiven başında hâlâ «trança» bekliyordu...

«Ben, önünden geçerken, yüzüme bakmadı bile...

«Zira onun gözleri, insanlara bakmıyor, «trança» arıyordu... Ben ise, hamallara yetişmek üzere adımlarımı sıklaştırırken, ona içimden:

«Havada bulut, sen onu unut!..» diyordum...

Naci Sadullah DANİŞ

Sandviç!

Tiyatro :

Fizikçiler

Tanınmış fizikçimiz Mücap Ofluoğlu keçileri kaçırdı sonunda. Vah! Vah! Zaten olacağı buydu. Enerji teorisi, atom teorisi, evlilikte saadet teorisi derken, insan soluğu böyle tımarhanede alır işte! Tımarhanede de kimler yok ki! Meşhur İsaac Newton'la. Albert Einstein de oradalar. Delilik numarasiyle üçü de başka dalgalar peşinde. Mücap Ofluoğlunun - pardon - Möbius dalgası da şaheser doğrusun. Fıstık mı fıstık!

Efendim, bu Möbius denilen fizikçi, yeni buluşlarını beşeriyetten saklamak için delilik numarasiyle tımarhaneye giriyor. Bütün endişesi beşerin bu buluşlarını kötüye kullanması. Malûm ya beşer-şaşar. O tımarhaneye giriyor amma arkasından iki ayrı milletin ajanı da sırlarını çalmak için yanına damlıyorlar. Onlar da deli güya! Hiç mi deli görmedik yani? Birisi kendini Newton, öbürü de Einstein zannediyor. Einstein sananı aslına uygun olsun diye keman çalıyor tabii. Bu arada deli olmadıklarından şüphelenen iki hemşireyi de boğarak öldürüveriyorlar.

Mücap Ofluoğlu

riyorlar. Oyun icabı tabii. Yoksa o güzelim hemşirelere kıyılmaz ki! Derken efendim Monika (Sibel Göksel) namında bir fıstık hemşire de Mücap Ofluoğlu'na abayı yakıyor, Eh! Yakışıklı çocuk tabii. Neden olmasın. Fakat Möbius yani Mücaius sık sık kendisine görünen Hazreti Süleyman'ın emriyle kızı boğuyor. Hadi, bir sürü merasim. Polis, ifade vesaire. Hazreti Süleyman da bu sıra Mücabius'a çok sık görünmeye başladı Allah encamını hayreylesin. İkinci perdede iş anlaşılıyor, iki akıllı deli de Mücabiusu kaçırmak için geldiklerini itiraf ediyorlar, ama Mücabius dışardaki delilerin, dışardakilerden hem daha zır, hem daha hınzır olduğunu düşünerek tımarhanede kalmayı daha akıl kârı saydığından onları da içerde kalmağa kandırıyor. Böylece sırlarını da kimse öğrenmiyecek. Fakat deveden büyük fil olduğunu unutuyorlar. Onların haberi olmadan hasta nenin manyak ve kambur baş doktoru Fröylayn Von Zand, Mücabius'un notlarını o uyurken yürütmüş ve fotokopisini aldırmıştır. Öğrendiklerini kendi çıkarına kullanmağa başlamıştır bile. Bizim deli, pardon akıllı fizikçilerin yelkenleri de böylece suya iniyor. İşledikleri cinayetlerle kalıyorlar.

Kambur Doktor Fröylayn Mathilde Von Zand rolünde Ayla Algan o kadar muvaffak oldu ki, bir ara kendisini sahiden kambur ve çolak sandık ta üzüldük. Yine esaslı bir oyun çıkaran Mücabius'a ak saçlar pek yakışmıştı. Yalnız yetişkin üç oğlu olduğunu bu oyunda öğrenmek şaşırttı bizi. Aman Filiz hanım duymasın: Bu günlerde filiz kıran fırtınası da var!.. Einstein de Zihni Rona iyi keman çaldı maşallah. Ne çabuk da öğrenmiş çapkın! Newtonda da Necdet Mahfi Ayral iyi deli numarası yaptı. Hepimiz bal gibi yuttuk. Öteki oyuncuların da paylarına düşeni başardıkları bu oyunda, biz de bir seyirci olarak payımıza düşeni yaptık. Ver yansın edip alkışladık hepsini...

Edebiyat Gecesi

Edebiyatçılar Birliğinin Edebiyat Gecesi 23 Nisan gecesi Yeni Tiyatro salonunda yapılmış ve çocuk bayramı olması dolayısiyle tanınmış edip ve şairlerimiz izci kıyafetleriyle bu geceye katılmışlardır. İzci kıyafetinin pek yakıştığı kimseler arasında Melih Cevdet, Behçet Necatigil ve Behçet Kemal Çağlar da bulunuyordu. Bilhassa Çağlar'ın kısa pantolonla sahneye çıkıp okuduğu «Bugün 23 Nisan - Neşe doluyor insan» şiiri büyük tezahürata sebep olmuştur.

Genç şairlerin trampet gösterisiyle son bulan geceden sonra ozanlarımız kılık değiştirerek İstanbul'un çeşitli meyhanelerine dağılmışlar ve sabaha karşı Belediye ekipleri tarafından toplanmışlardır.

OZANLARIMIZI TANIYALIM :

BEHÇET NEBATİGİL

Behçet Nebatigil yaşıyan şairlerimizin en sevilenlerinden ve en sevimlilerinden biridir. Bugün hangi genç kız kalbini açsanız ondan, Attilâ İlhan'dan ve affedersiniz benden birer mısra bulunur. Efendim,

demekki bizim yazdıklarımız genç kız kalplerine daha kolay giriyor. Traşı keselim, Nebatigil'e gelelim. 1916 yılında tahmin ettiğiniz gibi İstanbul'da isbat-ı vücut etmiştir. Küçük yaşındanberi şiire karşı merakı olduğu Naima Tarihiyle Kamus-u Osmani'de kayıtlıdır. Küçük Behçet, henüz 8 yaşındayken ilk şiirini sınıfta yazıp öğretmenine okumuştur

«Öğretmenim, öğretmenim
Küçük şeyim geldi benim.»

mısralarıyla başlayan bu ilk şiirinin tamamı 130 mısra olup, küçük bir çocuğun sıkıştığı zaman çektiği ıstırabı çok lirik, çok romantik, çok melânkolik ve çok alkolik bir şekilde anlatmaktadır. Tarihçiler bu şiirin okunmasından sonra öğretmenin Behçet'i tuvalete gönderip göndermediği hususunda maalesef ittifak edememişlerdir. Bunlardan tarihçi Kamber tuvalete gittiğini, Kaşgarlı Celâleddin Maazallahi ise tuvalete kadar gidemeyip yarı yolda altını ıslattığını yazarlar. Tarih ne derse desin, gerçek olan Behçet'in o anda her çocuk gibi sıkıştığıdır. Edebiyat tarihimize altın satırlarla geçen bu olay... (Affedersiniz sesim kısıldı devam edemiyeceğim.)

Behçet Nebatigil önce ilkokulu, sonra ortaokulu, sonra Kabataş Lisesini, sonra da Edebiyat Fakültesini bitirdi. O zamandanberi Edebiyat öğretmenliği yaparak, körpe dimağlara edebi bir şekil vermeğe çalışmaktadır. Yumuşak bir mizaca sahip bulunan Nebatigil'i öğrencileri pek severler ve sayarlar. Bu sevgi ve saygı öğrencilerinin ona «Tonton Behçet» adını takmalarına sebep olmuştur.

Çiçeklere, ağaçlara, otlara hülâsa bütün bitkilere karşı olan sonsuz muhabbeti dolayısiyle Nebatigil soyadını aldığı söylenir.

1956 yılında Yeditepe şiir armağanını kazanmış ve bu işten 73 lira 85 kuruş zararlı çıkmıştır. Aldığı ödül ile bu münasebetle verdiği ziyafet arasında aleyhine tecelli eden bu fark şüphesiz hepimizi sonsuz kede-

(Devamı karşıki sayfada)

Nisan Ayından Seçme Mısralar

Dost Dergisinden

«Benim güzel çocuğum uyusun ve büyüsün»

Nurer Uğurlu

«Ayırmak nedenli ayırmak ölümlü sevinmessiniz»

Tekin Elâgöz

Varlık Dergisinden

«Odun yararım, kömür kırarım, baltacı»

F. H. Dağlarca

«Tutun en delicesine şeyimi çaldılar benden»

Mehrizat Poyraz

«Vahşi sevişleriyle dul gece yamyam
Çekiyor kendine beni orospuca»

Hasan Şimşek

Türk Dili Dergisinden

«Ya da düşüncelerde erir boy'na sigara»

Behçet Necatigil

«Düz bir uzunluk uğruna bütün güzel eğrileri»

Gülten Akın

«Aldandım tekliğimle seviştim bütün gece»

Ergin Sander

Çağrı Dergisinden

«Gül bahçelerinde ekşili çiroz»

İlhan Geçer

Ayhan Işık

re garketmiş bulunmaktadır. O zaman adının açıklanmasını istemiyen bir Halk Şairimiz, Behçet Nebatigil'in ağzından şu mâniyi söylemiştir:

«Bahçede bülbül benim,
Noktalı virgül benim,
Hüsam etti bu işi
Neyime ödül benim!»

Hüsamettin Bozok'un bu azizliğinden sonra Nebatigil ödül kazanmamağa ahdetmiş ve geçen yıl Nobel armağanını, cebindeki son iki buçukluğa el basıp yemin ederek reddetmiştir.

Birçok çeviri eserleri de olan değerli şairin neşredilmiş şiir kitapları şunlardır:

Kapalı Turşu, Havra, Devlet, Eski Laklak, Karada.

Behçet Nebatigil'in ünlü bir şiirini sunuyoruz.

Gizli Sevda

Hani bir metresin vardı
Yirmi otuz yıl önce.
Dün köftecide rastladım,
Sırnaştı beni görünce.

Kolkola çıktık köfteciden,
Konuşarak ordan, burdan.
Caddede peşimize düştü,
İnce bıyıklı bir oğlan!

Seni hiç ama hiç sormadı,
Nasıl unutursun dedim.
Tahmin edeceğin gibi,
Bir güzel küfretti!

Kocası anlayışlı adammış,
Sabaha kadar açıkmış evleri.
Ben hatırlatınca, kırıtarak
Sana selâm söyledi!

Behçet NEBATİGİL

Eski Defterlerden

Eski ve yeni düğünler

Kızlarımızın çeyiz sandıkları vardı: Kasnak işlemeli ipek bohçalar içinde kat kat geceliklerden ucu sırma nakışlı el bezlerine kadar ne ararsanız bu sandıkta bulurdunuz: Altın dallı yorgan yüzleri, Ayıntap işi tepsi örtüleri, kenarları oyalı çevreler...

Çocukluk yaşının sonlarında, her ev kızını bir gergef başında görürdük: Parmaklarının ucunda göz nuriyle bilenmiş bir iğne, aylarca, bir kumaş parçasına iplik iplik batıp çıktıktan sonra, sabrın çiçekleri açılırdı.

Gerçi o çağlarda sosyal yardım kolları yoktu. Ama, hangi kız vardı ki gelin olacağı zaman bütün mahallenin kendi kendine kımıldanan gizli teşkilâtı elele vermesin?.. Her komşu, yeni yuvanın bir eksiğini tamamlardı: Afrikalı bir kabile reisinin tacı gibi, baş üstünde taşınan, gaz boyamalarına bürünmüş bakır takımları.. Kuğu boyunlu aşure testileri.. Gümüş aynalar.. Su takımları.. Edirne işi çekmeceler...

Hele düğün sofraları, birer mutfak medeniyeti idi: Eti, terbiye içinde eritmiş çorbalar, her pirinç tanesinden buram buram iştah tüten fıstık üzümlü pilâvlar, üstleri nar taneleriyle süslenmiş zerdeler...

*
* *

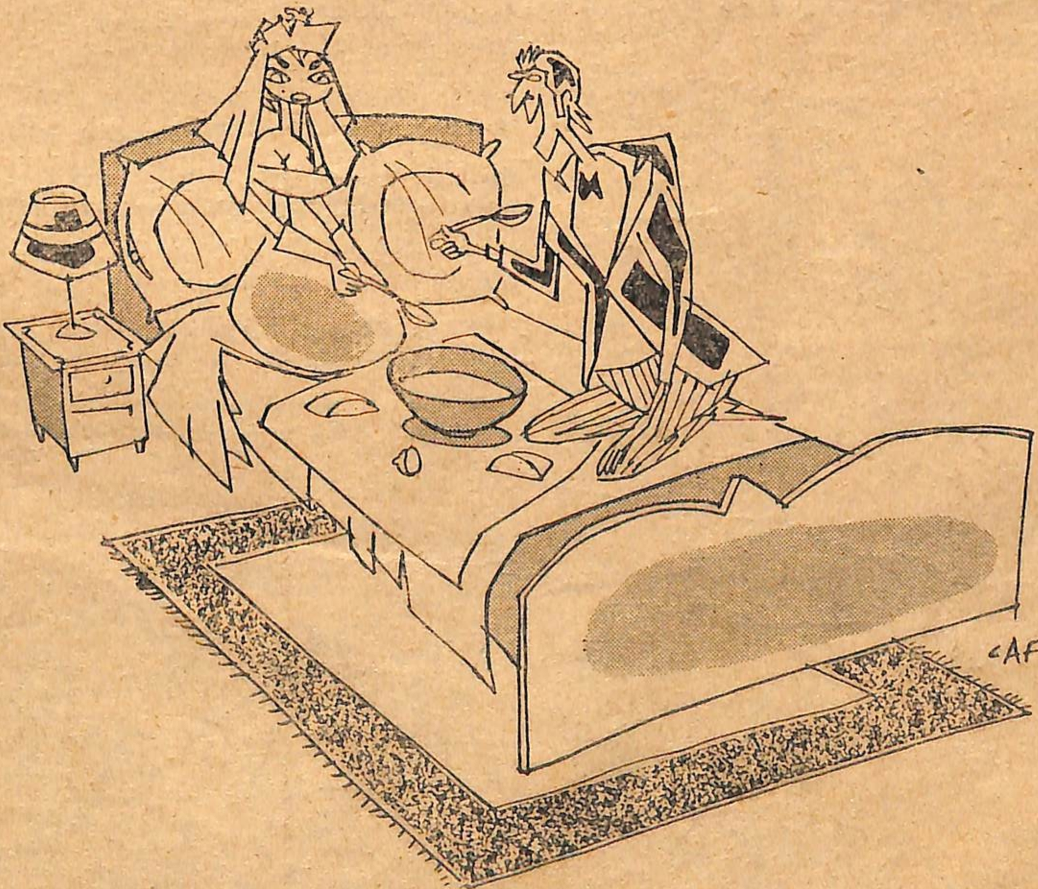
Dün, çeyiz takımlarını işliyen o eller, şimdi, kendi tırnaklarını bile kesmiyor!

Baş üstünde taşınan hediyelerin yerini, yirmi dört saatlik ömrü olmıyan çiçek demetleri aldı...

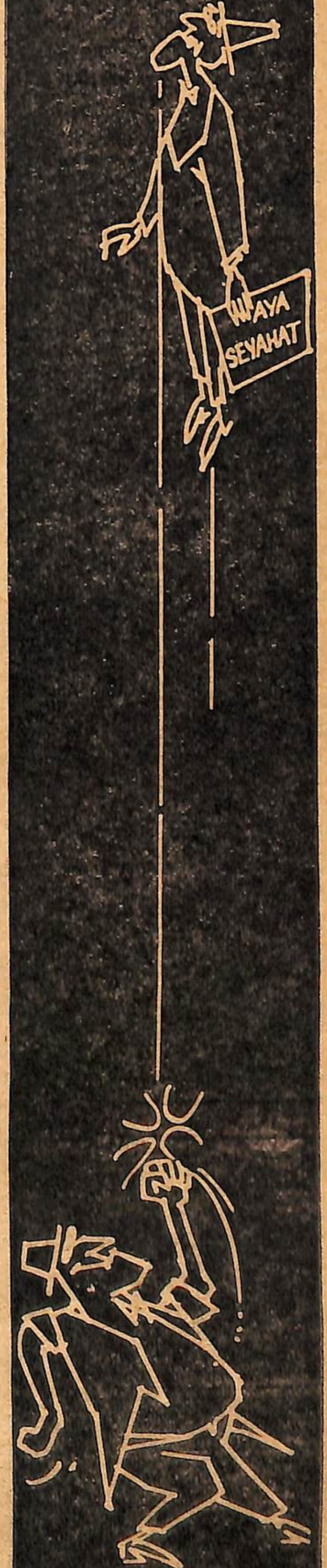
Türk ahçılarının hünerli ellerinden çıkmış yemeklerin yerinde ise, suratlarından boyalar akan Beyoğlu sürtüğü pastalarla gıdasızlıktan sararmış sandviçler var!

Kendimizi bulduğumuz bir çağda kendimizi kaybediyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Düğün çorbası!

Politika dünyamızdan : Bir enstantane!

Tıp Fakültesi Profesörleri muayenehane açamıyacak. (Gazeteler)

— Ameliyat yapıyoruuum, tansiyon ölçüyoruuum!..

Koltuk Sefası

Koltuk mu?.. Siyasette onun çok rolü vardır,
Her kim sarılıp çıksa biraz üstüne, kârdır!..

Bir lâhza kuruldun mu, baban gelse de hatta
İnmezsin emin ol daha bir kerre hayatta!..

Gevşer iliğin, mel'una çöktükçe çökersin;
Bastıkça rehavet; gömülür, uyku çekersin!..

Bir uyku ki, rüyası olur kendine mahsus
Zira karışıktır nice bin zevk ile kâbus!..

Hizmetsiz alırsın uzanıp ekmeği elden,
Külfetsiz içersin suyu ömrün boyu gölden!..

Kâbusu da vardır; kapılırsın gene hırsa
«Sandalyamı şayet biri altımdan alırsa?»

İnsan bu düşünceyle olur doğrusu sersem:
Bir gün koğulup sevgili tahtımdan inersem?

Seyreyle Bayım halini, idbarını... Eyvah:
Düşman kesilir dost bile.. Göstermesin Allah!

Endişe sarar kalbini, bir dem apışırsın;
Sandalyana tekrar daha sağlam yapışırsın!..

Artık işe bakmaz, kurulursun üzerinde;
Ruhun dolaşır süslü hayal ülkelerinde!..

Dersin: «Bunun üstünde ömür öyle güzel ki;
«Kalkmam.. Oturur, boş bularak, başkası belki!..»

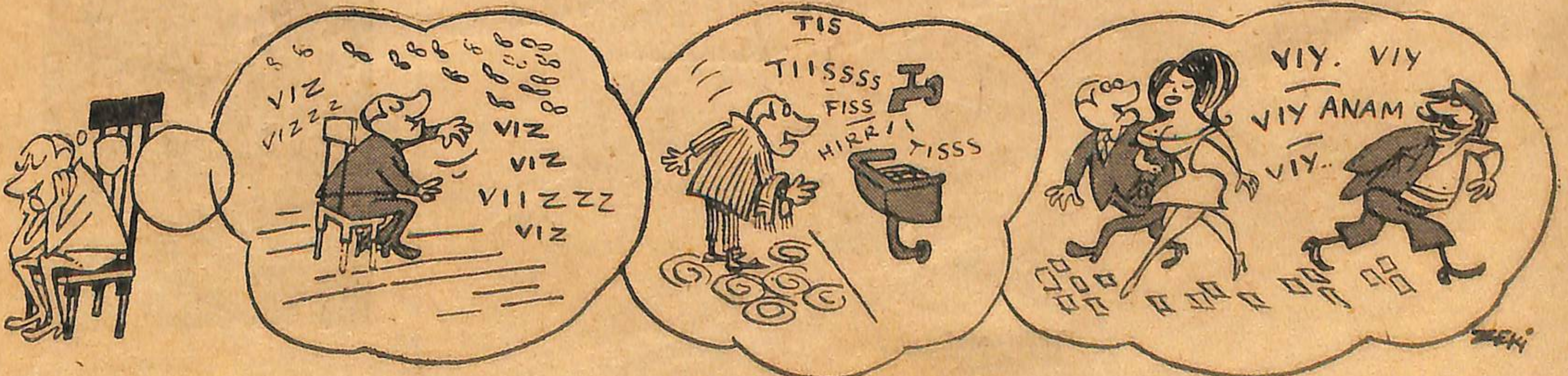
Sen böyle uyurken; çekerek bunca cefayı,
Sandalya çöker yerlere... Gördün mü safayı!.

Dehşetle düşersin ona bir parça temasla,
Tâmirini vaktında akıl etmedin asla!..

Tarihe göz at.. Böyle değişmiş nice şartlar,
İnmiş oradan güçlü Sezar'lar, Bonapart'lar!.

En mutlusu topraktaki namuslu hayattır,
Koltuk mu?.. Sakat, hepsi bu âlemde sakattır!...

Necdet Rüştü EFE

— Eyvah yaz geliyor!..

Bir yıldız

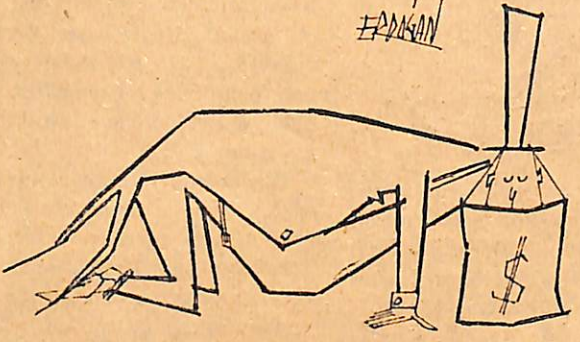
Akbaba'nın kırk bir yıllık koleksiyonunu karıştırınca, haklı bir sevinçle göğsümüz kabarıyor: Mizah edebiyatımızın bütün yazar ve çizerleri bu mektepte yetişmiş!

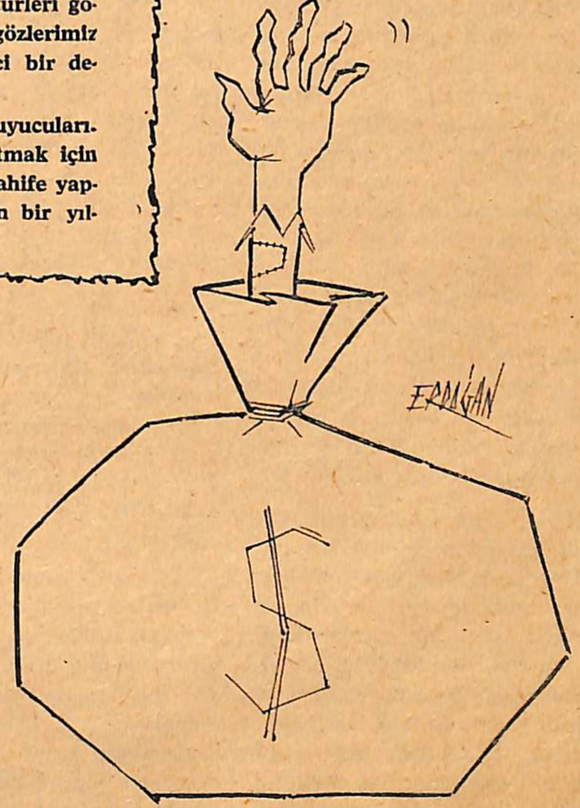
Bugün de size yeni bir imza tanıtıyoruz: Erdoğan Özer.

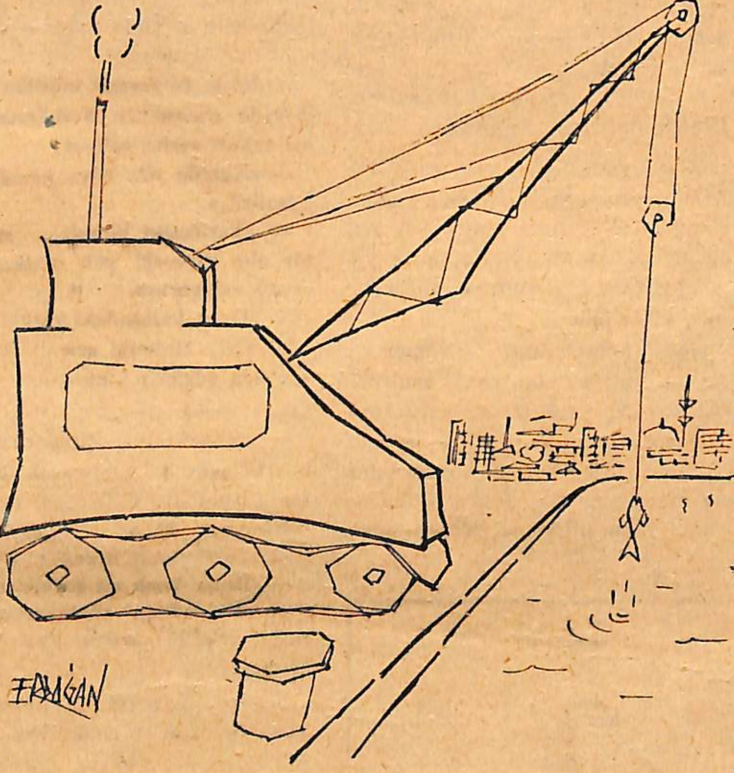
Bize bıraktığı karikatürleri görür görmez, tecrübeli gözlerimiz sevinçle parladı: Sahici bir değer karşısındaydık.

Erdoğan Özer'i, okuyucularımıza, tam çapıyla tanıtmak için karikatürlerinden bir sahife yaptık. Bu sahifede yarının bir yıldızı parlıyor!

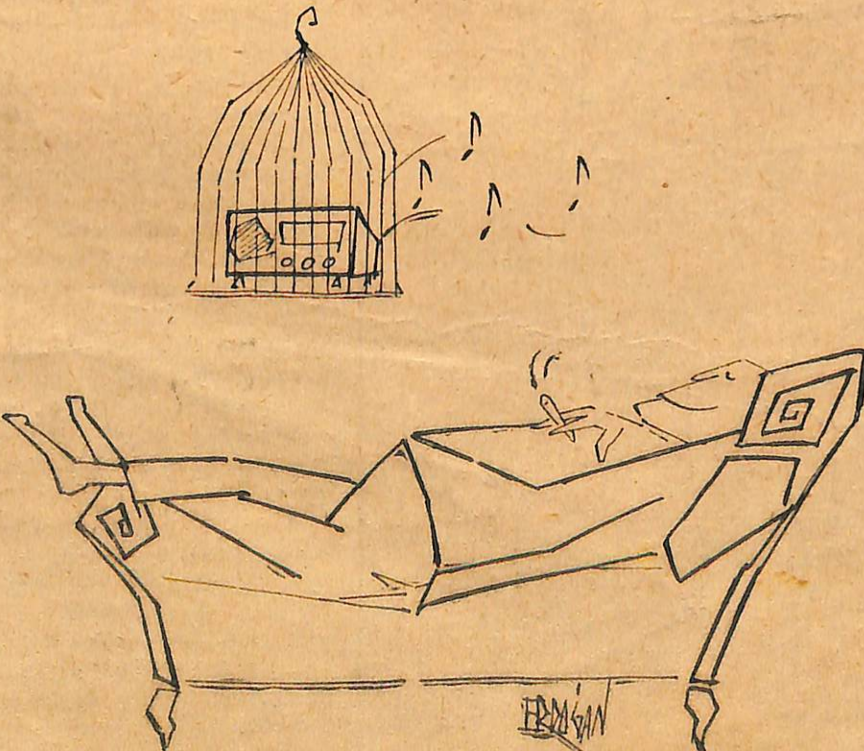
ERDOĞAN ÖZER

hâtıralar pastanesi

Adnan Tahir

SAKIN onu hayalimin yarattığı bir roman güzeli sanmayınız. Aşk bahçemin yeşillikleri arasında dolaşan bir gölge de olamaz. Benim aşk bahçem yeşilliklerden ziyade dikenlerle ve kuru dallarla dolu zaten. Çok rica ederim bana inanın. Sayıklamıyorum. Sarhoş da değilim. Sarışın, boylu poslu, çok cana yakın ve çok sevimli bir kızdı o. İsmi mi dediniz?.. Boş verin canım. İsmini ne yapacaksınız?.. Ama muhakkak öğrenmek istiyorsanız biraz kafa yormanız icabedecek. En güzel bir çiçek isminin başına ve sonuna birer hece ilâve edin. Meraktan kurtulmuş olursunuz. İşte bu kadar!

Beni niçin mi sevmiyordu?.. Gayet basit efendim: Çünkü ben onu çok seviyordum! Aşk cümleleri bence başlıbaşına saçma, başlıbaşına mânasızlık. Hele bir pastane köşesinde sarfedilirse büsbütün hüviyetini kaybediyor bu cümleler. Siz, istediğiniz kadar samimî bir ifadeye bürünerek en sıcak kelimelerle konuşmağa çalışın... Nafile. Sesiniz, kalabalığın uğultusu arasında tesirini, kullandığınız bütün seçme sözlere rağmen cümleleriniz de özelliğini kaybedecektir.

Burada yalnız kelimelerle cümleler değil, neon ampullerinin garip ışığı altında çehreler bile mânasını kaybediyor. Başınızı kaldırıp karşıdaki aynaya bakın. Kendinizi tanımakta güçlük çekersiniz.

— «Bu ben miyim acaba?.. Kimbilir belki de başkasıdır.»

★

— «Hayır hayır... İmkânı yok... Olmıyacak şeylerden bahsetme Allahaşkına...»

Sesi, uğultuların arasından süzülerek kulaklarımdan kalbime doğru akar gibi oluyor.

— «Affedersin... Ben zannediyorum ki...»

Böyle söylerken, sert bir hareketle sigaramın külünü tablaya silkiyorum... Külün yarısı dışarı fırlıyor ve masanın örtüsüne yapışıp kalıyor. Bu örtü vaktiyle beyazmış her halde!

Sigaramın mavi dumanı ikimizin arasından tavana doğru yükseliyor. Üzgün ve kırgın bir ifadeyle ona bakıyorum. Dudaklarının ucunda çok mütereddit bir tebessüm var. Kolumu ona doğru uzatıp parmaklarını okşuyorum. Buz gibi bir el. Dilimin ucuna bir sürü şey geliyor. Fakat hiçbirini söyleyemiyorum.

— «Üzülecek bir şey yok bunda» diye hep o ılık sesiyle mırıldanıyor. «Kaşlarını çatmak, yüzünü buruşturmak sana hiç yakışmıyor. Bak, tekrar tekrar söylüyorum. Beni istediğin zaman görebilirsin. Yine burada, bu pastanede buluşur, her zamanki köşemize oturup konuşuruz seninle...»

Ben ondan bunu mu istemiştim?.. Hatırlıyamıyorum ki şimdi.

— «Farkında olmayarak sana bir fenalık yaptımsa, bilmiyerek kalbinde bir yara açtımsa bunu yine ben tedavi edebilirim. Haydi, artık yüzünü gözünü buruşturma... Biraz konuş, biraz gül...»

Niye gülmüyorum?.. Değmez de ondan. Ama kalbim, yine saniyede bilmem kaç kere atarak vücut makinesini işletmeğe devam edecek. Çünkü belirli bir süre boyunca buna mecbur zavallı. Sonra günün birinde yakıt bitecek... Motör duracak... Yara da kendiliğinden kapanmış olacak.

Aynalar ne kadar unutkan. Çehrenizi onun sihirli sathından çeker çekmez sizi derhal unutacaklardır. Kadınların kalbi de bir çeşit ayna mı acaba?.. Hayır hayır. Yersiz bir mukayese. Ben size yalnız aynalardan bahsetmek istemiştim. Öbür lâflar ağzımdan kaçtı. Sözümü geri alıyorum.

Senelerdenberi gittiğim bu pastaneye o günden sonra bir daha girmedim. Ama sık sık önünden geçip camlardan içeri bakmaktan da kendimi alamıyorum. Masamızda şimdi başka çiftler oturuyorlar.

Soğuk havalarda camlar ılık bir buğu ile örtüldüğü vakit içerisini görmek maalesef mümkün olmuyor. Böyle zamanlarda kendimde garip bir eksiklik duyuyor, insanlardan çektiğim yetmiyormuş gibi tabiatın bile benimle uğraşmasına fena halde kızıyorum.

Hedefsiz ve gayesiz adımlarla caddelerde dolaşırken kulağıma sanki bir takım sesler geliyor:

— «Nerede o?.. Niye beraber değilsiniz?..»

— «Vazifesini bitirdi... Benimle bir alıp vereceği yok artık...» diye cevap veriyorum.

— «Hani kalbindeki yarayı tedavi edecekti?.. Halbuki sen hâlâ hastasın. Bak gözlerin kıpkırmızı... Yüzün de sapsarı.»

— «Biliyorum... Biliyorum ama, bir hemşire iyi olmıyacak bir hastanın yanında mütemadiyen nöbet bekleyemez ki...»

— «Peki, şimdi nerede?...»

— «Bunu bana mı soruyorsunuz?»

— «Evlendiğini söylüyorlar. Hasretini çektiği saadete kavuşmuştur artık.»

Saadet... Yeryüzünde olmayan şeylere bile isim takmak bakımından ne kadar becerikliyiz. Arz küresindeki ilk insan hayata gözlerini açtığı gün, saadet can çekişmeğe başlamıştı. Ama biz bunu bir türlü kabul etmek istemiyoruz. Durup dururken kaatil damgasını yemek kimin işine gelir?

Nihayet günün birinde tek başıma sokaklarda dolaşmaktan bıkarak tekrar pastaneye döndüm. Hem de aynı masaya. Örtü, korkunç kurşuniliğini aynen muhafaza ediyordu. Tablada bir sürü izmarit vardı. Bunlardan bir tanesinin dibi kıpkırmızıydı. O da sigara içtiği vakit sigaranın dibi böyle kıpkırmızı olurdu. Külün içine kan damlamış gibi garip bir tesir bırakıyordu insanda bu izmaritler. Şu aynalar hem çok unutkan hem de vefalı doğrusu.

— «Günaydın efendim.. Hoş geldiniz.»

Hayret. Pastanenin emektar garsonu da beni unutmamış.

— «Ne vakittenberi görünmediniz. Nerelerdeydiniz?»

— «Biraz rahatsızdım da.»

— «Şimdi iyisiniz inşallah.»

— «İyiyiz diyelim de iyi olalım.»

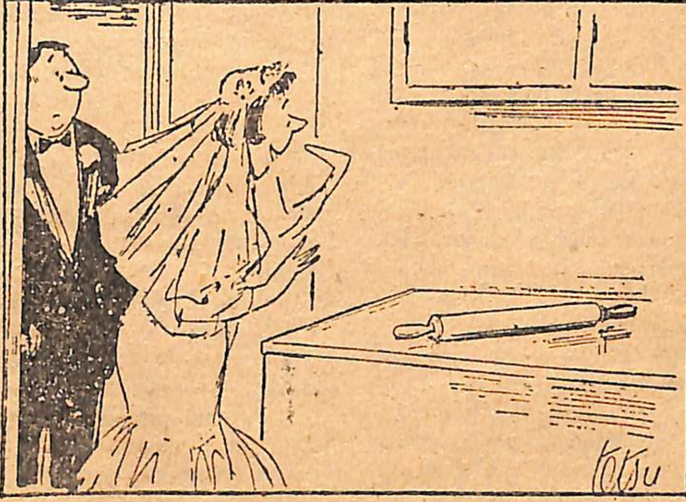
Garson servisini yapıp bitirdiği halde mütemadiyen etrafımda dola-

— Hâlâ değiştirmedin mi?
— Dur, yazlıklarımı aldırayım da öyle!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Ah benim sevgili anneciğim bak her şeyi düşünmüş!.

Pitigrilli Der ki:

★ Düğün törenlerinden daha melânkolik hiç birşey düşünülemez. Cenaze törenlerine ne kadar da benzerler. Sessizlik içinde el sıkan bütün insanlar, çiçekler, siyah elbiseli şahitler, kızı ağır ve korkulu bir ameliyat geçirecekmiş gibi durmadan ağlayan anne, imza edilen o defter, ilgili kanun maddelerini hiç kimsenin tek kelimesini bile anlamaması telâşı içinde okuyan nikâh memuru, dua eden papas, iddialı org, koro içindeki çocuk sesleri, lâstik tekerlekli arabalar... Tanrım, Tanrım!

★ Anlamıyorum, kadınları düşürmekte ne kâr vardır?... Oysa onları düşürmek, ayakta tutmaktan çok kolaydır!

★ Hıyar turşusu için sirke ne ise, erkekler için de aşk odur. Erkekleri bozulmaktan korur.

★ Kadın vücudu kemana benzer. Yalnız tellerinde iyi yay çekemiyen kemancıyı değiştirmekte her zaman haklıdırlar.

★ Tiyatroda oyuncu sahnede elindeki çalgıyı çalamazsa, sadece çalıyormuş gibi hareketler yapar, kulisten de bir başkası çalgıyı onun adına çalar. Bu yalnız tiyatroya özgü birşey değildir. Gerçek hayatta da bu hep böyle olur. Başkası çalar, biz çalıyormuş gibi kası satarız!

※

İSKOÇ ŞEKERCİSİ

İskoçyalı şekerci, dükkânı için çırak arıyordu. İş Bulma Bürosundan sordular:

— Nasıl birisini istersiniz, tecrübeli mi olsun, yoksa acemi birisi de olsa olur mu?

— Tecrübe önemli değil, dedi İskoçyalı; fakat bilhassa şeker hastalığı olan bir çırak arıyorum.

Flim

Rejisör heyecanla bekleyen bir sürü adayı gözden geçirdikten sonra, kıvırcık saçlı, yakışıklı delikanlıya:

— Siz! diye bağırdı. Evet siz tam benim aradığım tipsiniz. Yanıma gelin bakayım!..

Derhal o tarafa seğirten delikanlıyı, yandan, önden tekrar inceledikten sonra:

— Tamam dedi, sizi bu rol için seçtim. Yalnız kahverengi bir elbiseniz var mı?

Delikanlı mahzunlaştı:

— Yok maalesef!..

— Hımm! Hemen kahverengi bir elbise tedarik edin; sonra bir çift de mavi ayakkabı lâzım.

— Mavi ayakkabım da yok... Ama alırım!

— Yarın bunları da tamamladıktan sonra sabah saat 9 da sete gelin.. .

Çocukcağız hemen bir mağazaya gidip rejisörün istediklerini satın aldı ve ertesi gün tam vaktinde sete geldi. Rejisör yıldız adayını son defa gözden geçirip:

— Olmuş dedi, şimdi derhal şu vagona binin, penceresinden başınızı çıkarıp mendil sallayın; bir veda sahnesi çekeceğiz de...

※

Meyva kürü

Doktor, ameliyat geçiren hastayı muayene ettikten sonra şu tavsiyede bulundu:

— Bol bol meyva yiyeceksiniz, hem de hiç kabuklarını soymadan...

Ve elini omuzuna koyarak sordu:

— Siz hangi meyvayı seviyorsunuz?

Hasta cevap verdi:

— Cevizi...

※

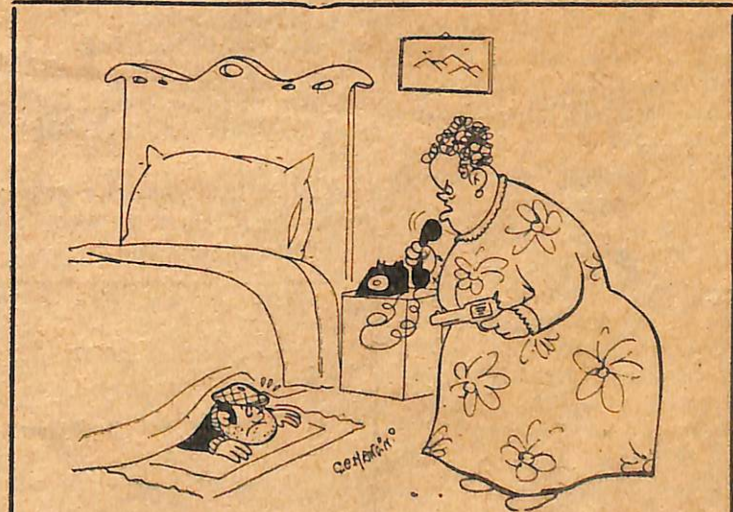
Tavsiye!

Hasta, doktora dert yanar:

— Bir aydır, sabahleyin kalkınca bir saat sersemliğim geçmiyor, ne yapayım?

Doktor:

— Bir saat geç kalkın!..

— Param için geldinizse polisi çağıracağım, benim için geldinizse tımarhaneciyi!..

şıyor. Bir şeyler sormak istediği besbelli... Nihayet dayanamıyor:

— «Affedersiniz efendim.»

Bir yandan da gülüyor. Sorulacak her mânasız sorudan evvelki mâhut tebessüm.

— «Affedersiniz efendim..Ya daima sizinle beraber buraya gelen küçük hanım?..»

Susuyorum. O devam ediyor:

— «Birbirinize ne kadar da yakışırdınız... Size bakar bakar da işte ideal bir çift derdim kendi kendime.»

— «Yok canım... Mübalâğa ediyorsun...»

— «Nerede o güzel arkadaşınız şimdi?..»

Onun nerede olduğunu şu garsondan daha iyi bilen bir tek kişi var mı acaba?.. Fakat soruyor. Çünkü tabiat bizi böyle yaratmış. Birbirimizi zehirlemezsek rahat edemeyiz.

— «O şimdi gayet mes'ut. Evlendi...»

— «Yaaa, öyle mi?.. Kiminle?..»

— «Bu pastanenin sahibi ile!..»

— «Yani pastane sahibinin oğlu ile demek istiyorsunuz.»

— «Evet... Hani şu yakışıklı çocuk!»

— «Eveeet.. Hem yakışıklı, hem zengin!..»

Dip taraftan biri sesleniyor. Garson uzaklaşıp gitti. Sigara dumanından salonda âdeta gözgözü görmiyecek. Mütemadiyen artan uğultu bile bu duman tabakasını dağıtamıyor. Önümdeki tabaka artık külden ve izmaritten görünmez hale geldi. Masanın üzerinde boş bir bardakla boş tabaklar var. Bir de eski püskü, paçavra gibi bir beş liralık...

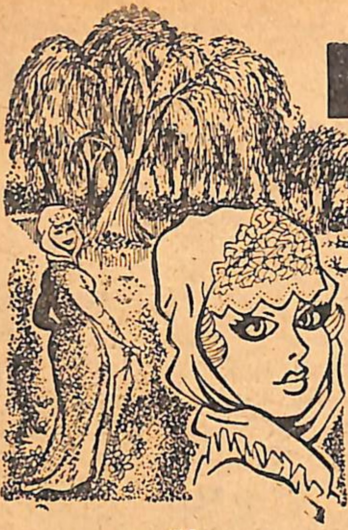
— «Allaha ısmarladık.»

— «Güle güle efendim.»

Adnan TAHİR

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

Dün geceki emsalsiz mahtap, sabaha kadar bizi uyutmadı. Şafak sökünceye kadar adayı dört döndük. Kaç kere, arabalarla tur yaptık; kaç parti eşeklere bindik; Dilde, Diyaskelosta, Madende, lâternalar çaldırıp polkalar oynadık.

Biraz dermanım gelirse bugün ben de İstanbul'a inmek istiyorum.

Kocacığımla buluşacağız; Tarabya'daki Sümmer Palasa gidip, bir iki gece de Boğazın mahtabını seyredeceğiz.

Şimdi şu satırları okuyanların meraklarını biliyorum.

— Kocan kim?.. Hangi kocan? diye soracaklar.

İşte cevabım:

— Asıl kocam, yani ilk göz ağrım...

Hayatımın dönüm yerinin nasıl başladığını, talihimin bana nasıl güldüğünü de anlatayım bari:

Geçen yıl, hürriyet ilân edilince, İstanbul yerinden oynadı ya...

Ben de, pençesinde kıvrandığım son işkencemden kurtulmak, hürriyetimi kazanmak, nefes almak ihtiyaciyle her şeyi göze aldım; silkindim.

Başımdaki baş belâmı, yani Kazasker efendi hazretlerini mükemmel surette koğdum; hem de yüzüne tükürerek...

O zamanlar, o antikalar içinde, kuyruğunu oynatacak kimde kudret kalmıştı?...

Kimi taşralara defedilmiş, kimi köşe bucağa gizlenmiş, kimi ortalıkta sürünmeğe başlamıştı.

Yeni yeni çıkan o sayısız gazeteler ne ömür şeylerdi yarabbi...

Yıldız kodamanlarına dair ne hikâyeler, fıkralar, resimler neşretmiyorlardı. Sokaklarda ne maskara fotoğraflar, manzumeler, destanlar satmıyorlardı. Herkes bunları kapış kapış kapışıyordu.

Alâkadar olduklarımı sayayım:

Ayı şeklinde ve burnunda halka, arkasında hanlar, apartımanlar yüklü bir küfe; kucağında lira dolu torbalar, Şani paşa... İçine bir yığın düzgünlü, rastıklı kadın doldurulmuş bir öküz arabası; arabacının ve ispirin ellerinde üvendireler, öküzün yerinde de Hasip Paşa... Oturacak yeri şahrem şahrem, tekerlekleri param parça, beygiri patlıcana dört değnek sokulmuş bir faytonda, Tayfur Şani bey... Çingene sopası üstüne çıkmış, göğsünde bir kucak ak sakalı, arkasında maymun saltası, kuyruğunun ucunda gaz tenekesi, Kazasker efendi... Kafası topaç, vücudu fıçı, karnının ortasında musluk, musluğun altında rakı binliği Topaç Molla...

Bilhassa mizah gazetelerinde, fıkraların günası... Ülfet, Şahap, Süheyl beylere, Peşkircibaşının oğluna dair yakası açılmamış menkıbeler...

Hele, (Çenebaz) gazetesi, Tayfurun hayatına dair, (Mahdum beyin romanı) diye bir tefrika tutturmuştu ki okudukça içim yağ bağlıyordu.

31 Marttan sonra, emsali gibi, Kazasker efendi ile oğlu Topaç Molla da Sinop'a sürülmüştü. Bunak, daha yolda iken cezayı sezasını bulmuş, felce uğrayıp dili bile tutulmuş diyorlardı.

Gene Kadıköyüne taşınmıştık. Hemen hergün, Kanarya ile İstanbul'a iniyor, sokaklardaki nümayişleri, nutukları, alkışları seyrediyorduk.

Necatüddin, yakasından eteklerine kadar allı beyazlı hürriyet kurdeleleri içinde, nümayişçi arabalarında, nutukçuların yanında, sokak sokak dolaşıyor, bağırmaktan kısılmış sesiyle mütemadiyen: (Yaşasın millet!.. Yaşasın hürriyet!.. Kahrolsun istibdat!..) diye haykırıyordu.

★

Enişte, elinde gazete ile bir gün fişek gibi odadan içeri girdi.

— Çocuklar, dünyadan haberiniz yok; okuyunuz da görünüz!... diyerek gazeteyi uzatıyor. Gösterdiği yeri okudum:

«Sinini adide, Trablusgarp zindanlarında, Fizan çöllerinde, desti melûn istibdadın pençesi altında zulümdide olduktan sonra Avrupa'ya firarla evlâdı hamiyetmendanı Osmaniyane iltihak etmiş ve bu vatan ve millet uğrunda, senelerce mücadelei anudane ve cansiperanede bulunmuş olan serefrazanı ahrarı ümmetten doktor Ali Mehmet beyefendinin, Mesajeri Maritim kumpanyasının (Senegal) vapuriyle bugün şehri şehirimize muvasalat eyliyeceği... ilh...»

Enişte kabına sığamıyor:

— Aman gülüm, aman hemşireciğim, fırsatı ganimet ittihaz eyleyip Galata'ya atlıyalım; hazretin istikbalinde bulunalım... Müşarünileyhin baş tacı olacağı, mebusini muhtereme meyanına iltihak eyliyeceği şüpheden vareste!.. diyerek, çarşaflarımızı, peçelerimizi önümüze kadar getiriyor.

Kanarya ile, süsümüz tuvaletimiz yerinde, hürriyet rozetlerimiz yakamızda, enişte beyimiz de yanımızda olarak, İstanbul'a geçtik.

Galata rıhtımında, (Senegal) vapurunu bekliyorduk. Rıhtım o kadar dolu, o kadar kalabalık ki bir adım atabilmenin imkânı yok; her tarafı insanla kaynıyor.

Güç belâ, kahvelerden birinin üstüne çıkabildik.

Allı yeşilli bayraklarla donanmış olarak vapur göründü.

Halk: (Yaşasın millet!.. Yaşasın hürriyet!.. Kahrolsun istibdat!..) yaygaralarını ayyuka çıkarmağa başladı.

Vapur iyice yaklaşmıştı. Bir çığlıktır koptu:

— Yaşasın Ekrem Vildan bey!...

Nasıl bir yaygara, anlatamam. Ekrem Vildan bey!... sayhasından yer gök birbirine giriyor.

Doktoru unutmuş, bu Ekrem Vildan bey kimdir diye şaşıra kalmıştık.

Vapur rıhtıma yanaştı.

Halk hurya içeri daldı; birinci mevki güvertesine saldırdılar; oradakilerden birini yakalayıp omuzlara aldılar:

— Yaşasın Ekrem Vildan bey!..

Bir de bakayım ki kocam Şemsi değil mi?

Enişte bizden evvel tanımış ve güverteye koşmuş bile... Kocamın boynuna atılmış, ayakları havada, avazı çıktığı kadar bize sesleniyor:

— Ko , yetişin, baş tacımıza kavuşun!

Tepeden tırnağa hürriyet rozetli, göğsü hamaylı kordeleli bir sürü kişi, kalabalığı yardı. (Buyurun hanımefendilerimiz!) diyerek bize yol açtı.

Kocam, beni tasvir gibi görür görmez, ağzı bir karış açılmış, selâm vereceğim diye güverteden düşecek; kavuşalım diye kendini aşağı atacak...

....

Bizim eve yollandık. Kadıköyü iskelesine bırakmak için lüks bir faytona binerken kimi göreyim?

Tayfur, kalabalığın arasından bize bakmıyor mu?

Müthiş bir kahkaha attıktan sonra, bağırarak kocama seslendim:

— Allah aşkına Vildan, Şani paşazade Alyanak Tayfur dedikleri şu ispir kılıklı herifin eline, başın gözün sadakası, on para ver!..

SON

— Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

İŞTE, İŞTE! KESE BURADAYMIŞ..

62

ARHOŞ İNGİLİZİN ÇALINDI DEDİĞİ TÜTÜN KESESİ KAVGA SIRASINDA YERE DÜŞMÜŞTÜ...

AL MİSTER TÜTÜNÜNÜ...

EĞER BİR DAHA REZALET ÇIKARACAK OLURSANIZ SİZİ BAĞLARIM.

Sİ... Sİ.. MAKARONYA!

BİZ ŞU İTALYANI TAVLAMAYA BAKALIM.. MAAZALLAH İNGİLİZDEN YANA ÇIKARSA HALİMİZ DUMAN OLUR...

ŞUNA İTALYANCA BİR AKŞAMLAR HAYIR OLSUN DİYEYİM!

BONA SERA SİNYOR!

ADAM, ALFRED'İN İTALYANCA KELÂMINI DUYUNCA, AĞZINI BİR AÇMIŞ, MAKARA GİBİ KONUŞMAYA BAŞLAMIŞTI.

Sİ...Sİ...

AYOL NE DEDİĞİNİ ANLIYOR MUSUN DA, BOYUNA Sİ...Sİ... DİYE CEVAP VERİYORSUN?

Sİ,Sİ... İTALYANCA EVET EVET DEMEKTİR! NE YAPALIM, ANLAMASAK TA DALKAVUKLUK YAPACAĞIZ.

...TABAKO!

HAH, BUNU ANLADIM İŞTE... TÜTÜN İSTİYOR...

TÜTÜNÜN DEPOSU ŞU HERİFTE SİNYOR... ONDAN İSTEYİNİZ!

NO!. NO!.

UNA POKO TABAKO...

NO TABAKO!

Sİ TABAKO!

İTALYAN, İNGİLİZE ALDIRMAYARAK TÜTÜN KESESİNE SALDIRINCA, İNGİLİZ SIKI BİR HÜCUMA GEÇMİŞTİ.

AMAN FREDERİK, ARKADAŞIMIZI KURTARALIM!

?

YES, YES... SMOK... SMOK!..

İNGİLİZ ÜÇ KİŞİYLE BAŞ EDEMİYECEĞİNİ ANLAMIŞTI AMA, GÜRÜLTÜYÜ GARDİYANLAR DA DUYMUŞLARDI...

PİS ÇİNGENELER! GENE Mİ SARHOŞLARI SOYACAKTINIZ?

AMAN ALFRED, KARŞILIK VERME... BİR DAHA ÇIKAMAYIZ VALLAHİ BURDAN!

BİZİM BİRŞEY YAPTIĞIMIZ YOK Kİ MÖSYÖ... BU AZGIN İNGİLİZ HEPİMİZE SALDIRIYOR!

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

Eddie, «Senle ben evliyiz,» dedi. Onun da sesi Caroline'inki gibi gayet hafif çıkıyordu. «Bu dünyada bizden daha evli iki kişi olamaz.»

— «Öyle...»

— «Babama bizden bahsetmek istedim. Bunu öyle arzuladım ki. Ama yapamadım.»

— «Biliyorum.»

— «Bunu herkese söylemek istiyorum.»

Caroline, «Ben de öyle,» dedi. «Sırrımızı bilmeyenlerle konuşmağa tahammül edemiyorum. O zaman bana sanki iki yüzlülük ediyormuşum gibi geliyor.»

Eddie güldü. «Biliyorum.»

Caroline sevgiyle, «Saçın ıslık değil artık.» dedi. «Kurumuş.»

Genç adamın saçını okşadı, Eddie onu kendine çekti. Genç kız ilk defa olarak Eddie'nin dudaklarının temasını iyice hissetti. Bu dudakları hatırlaması lâzımdı. Nâzik, yumuşak ve soğuk... Sonra sıcak... Yüzünün cildi de öyleydi... Yumuşak ve serin... Sonra sıcak... Bu aşina ve hatırlanan çehre yine de yeni ve hayret vericiydi. Eddie ona dokunur dokunmaz, Caroline her şeyi unutmuştu. Artık dışarıda oluklardan boşanan yağmurun sesini de duymuyordu. Genç adamın müşfik elleri elbisesinin fermuarını aradığı zaman, Caroline'in kendi parmakları da ona yardım etti. Eddie elbiseyi çıkarıp bir kenara fırlattığı zaman da o sıkıcı kumaş hapishaneden kurtulduğu için büyük bir ferahlık ve rahatlık hissetti. Eddie'ye sanki istediği kadar yaklaşamıyordu. Onı kolları, elleri, dudakları, dizleri, vücudunun her âzasıyla sarılmış, genç adamın vücuduna iyice sokulmuştu. Fakat bu bile kâfi gelmiyordu.

Eddie, «Seni seviyorum, Caroline,» diye fısıldadı.

— «Eddie... Seni seviyorum... Seni seviyorum...»

Daha yakın, daha yakın... Bundan daha tabiî de birşey olamazdı. En büyük zevk aşktı. Eddie de kollarındaydı, ona herkesten yakındı... Sonra buna diğer bir zevk daha ilâve oldu. Fizikî zevk... Kalbi Eddie'ye karşı duyduğu aşkla dolu olan Caroline buna dayanamıyacaktı neredeyse. Genç adam ona bir şeyler mırıldanıyor, Caroline de cevap veriyordu. Sevgi ve ihtiras kelimeleri... Fakat kelimelerin ne olduğunun farkında da değillerdi. Sadece bunların mânasını biliyorlardı, o kadar... Birbirlerine daha yaklaşmak, aşkı her şekilde paylaşmak arzusuna kapılmışlardı.

Sonradan uzun müddet birbirlerinin kolları arasında yattılar. Fakat ikisi de aralarında geçenden hiç bahsetmedi. Caroline bir ara bir şeyler söylemeyi düşündü, fakat aralarındakini kelimelerle bozmak istemiyordu. Söylenecek ne vardı zaten Çok mesut olduğunu, Eddie'yi her zamankinden daha çok sevdiğini biliyordu. Ömründe kendisini şimdiye kadar hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti.

Nihayet Eddie geri çekilerek, doğruldu. «Oda arkadaşın ne zaman geliyor?»

Caroline güldü. «Ah, Eddie. Ben onu unutmuştum... Bira zsonra döner. Saat kaç?»

Genç adamın saati hâlâ kolundaydı. «Bire geliyor.»

— «A, öyleyse vaktimiz var.»

Eddie giyiniyordu. Caroline ömründe o kadar çabuk giyinen bir kimse daha görmemişti. Genç adam, «Çabuk ol sevgilim,» dedi. «Giyin.»

Caroline düşünecek halde bile değildi. Yerinden kımıldamadan bir müddet Eddie'yi seyretti. Sonra, uykuda yürüyormuş gibi kalkarak sırtına elbisesini geçirdi. Çamaşırlarını toplayarak çekmeye tıktı. Ayakkabılarını giydi.

Eddie, «Şimdi hürmete şayan hale girdik,» diye genç kıza gülümsedi. «Bu elbiseni de çok beğeniyorum. İyice tetkik edecek vakit de bulamadım. Sanki bir partiye gidiyormuşsun gibi bir halin var. Aynada kendine baksana...» Gen; kızı elinden tutarak, tuvaletin üstündeki aynenin önüne götürdü. Sonra genç kızın arkasına geçerek beline sarıldı, çenesini de hafifçe Caroline'in saçlarına dayadı. Caroline genç adamın bileklerini tuttu. Eddie, «Birbirimize yakışıyoruz,» dedi. «Birbirimiz için yaratıldığımız belli.»

Caroline aynadaki hayallerine baktı. «Eski zaman fotoğraflarına benziyoruz,» diye düşündü. «Hayır, hayır... Düğün resimlerine benziyoruz.»

Eddie gittikten sonra Caroline yatağa girdi ve o gece olanları düşünmeğe başladı. Birkaç saat evvel seviştikleri divana yatmak ona garip gelmişti. Fakat bu suretle Eddie otelde değil de yanındıymış gibi bir hisse de kapılıyor, kendini sevgilisine daha yakın buluyordu. Sevişmelerini hayret ve saadetle hatırlıyordu. Sonra kendi kendine, «Eddie'yi beklediğim için memnunum,» dedi.

Bir ara Gregg, «Caroline,» diye fısıldadı. «Uyuyor musun?» Benimle biraz konuşur musun?» Caroline gözlerini açmadı. Bir kâğıt hışırtısı oldu, Gregg iki divan arasındaki masanın üstüne birşey koymuştu. Caroline, Gregg'in gece yarısından sonra uzun uzun neden bahsetmek istediğini biliyordu: David'in çöp tenekesinde keşfettiği son şeyden... Fakat bu gece Caroline bunu dinliyecek halde değildi. Kalbi saadetle doluydu, bu sihri bozmayı da istemiyordu.

Ertesi günü Eddie'yi tekrar gördü, hafta sonunda da. Hafta sonu Caroline'i bilhassa memnun etti, zira işe gitmiyecek, bütün günü sevgilisiyle birlikte geçirecekti. Eddie onunla gezmeğe giderken daima dikkatli davranıyor, kimseye görünmemeğe çalışıyordu. Caroline buna biraz sinirlenmekle beraber, genç adamın haklı olduğunu da kabul ediyordu. Eddie skandalden korkardı. Çok çekinirdi bundan. Genç adam bazı cihetlerden değişmişti. Veya genç kız birkaç sene daha yaşlanmış olduğu için onu daha kolayca tahlil edebiliyordu. Eddie şirin, ve hayalperestti. Fakat muhafazakâr bir tarafı da vardı genç adamın. Bu da Caroline'i memnun etti. Çünkü aslında genç kız da evli bir adamla sevişmesine rağmen bir hayli muhafazakârdı. Üstelik Eddie ile arasında geçenleri «Evli bir adamla bir macera» olarak da kabul edemiyordu. Zaten bu bir macera değildi. Caroline için, onun Eddie ile beraber olması, genç adamın Helen'le beraber yaşamasından daha da tabiîydi. Genç kız dünyada Eddie ile evlenmekten, onunla muhafazakâr bir hayat geçirmekten, diğer evli çiftlerle arkadaşlık etmekten başka bir şey istemiyordu.

Çarşamba akşamı Eddie'ye, «Dallas'a ne zaman döneceksin?» diye sordu.

— «Öbür gün. Noeli evde geçirmek istiyorum.»

Genç kız bu sözlerden incinmemeğe çalıştı. Fakat bu da kolay değildi. Noel... Aileyle geçirilen bayram... Eddie de Noel'i onunla değil, evinde geçirmeyi istiyordu... Genç adama gülümseyerek, neşeyle, «Böyle söylediğin zaman üzülüyorum,» dedi. «Noeli benimle geçirmeni isterdim.»

— «Ben de öyle.»

— «Fakat gelecek Noel'i benimle geçireceksin. Bu da bir teselli.»

— «Ah, Caroline...» Genç adamın rengi uçmuş, yüzünde gayet üzüntülü bir ifade belirmişti. Genç kızın elini dudağına götürerek öptü.

— «Ne var, Eddie?»

Genç adam başını sallayarak, cevap vermedi. Sanki ıstırap çekiyormuş, bir yeri ağrıyormuş gibi bir tavırla, Caroline'in eline sıkı sıkı sarıldı. Sevgilisini öyle müteessir görmek Caroline'i de fena etmişti. Onun da göğsünü birşey sıkıyor, nefes almasına mâni oluyordu, âdeta. Tekrar, «Sevgilim,» dedi. «Ne var Öyle durma.» Diğer eliyle Eddie'nin bileğini tuttu.

Genç adam, «Bana dokunduğun zaman,» diye mırıldandı. «Bana dünyada böyle tesir eden yegâne kadın sensin... Ben...»

— «Biliyorum...»

Lokantada kahvelerini içmekteydiler. Birbirlerine birşey söylemeden, aynı anda ayağa kalktılar. Eddie, Caroline'e mantosunu giydirdi. Genç kız, «Bugün büroya dönmiyeceğim,» dedi. Sokağa çıkarak bir taksi buldular ve doğru Eddie'nin oteline gittiler.

Aralık ayının sonlarına doğru güneş erken batar. Dışarıda da hava iyice kararmıştı. Eddie, «Bütün akşamı burada geçirelim,» dedi. «Sandviç filân getirtiriz. Kımıldayacak halim yok.»

Caroline sevgiyle, «Ben kımıldamak bile istemiyorum,» diye cevap verdi. «Senin yanından ayrılmak istemiyorum.»

Ogeceden sonra, birlikte geçirebilecekleri bir gün kalıyordu. Caroline son derecede mesut olmasına rağmen, vaziyeti konuşmaları, karar vermeleri lâzım geldiğini de biliyordu. Nihayet, «Vaziyeti Helen'e söylemen lâzım,» dedi. «Ona ne diyeceksin? Benden bahsedecek misin?»

Eddie kat'î bir tavırla cevap verdi. «Seni duymamalı. Daha iyi olur.»

— «Peki... Ne kadar sürer?» Genç kız boşanmalarını bir türlü söyliyemiyordu. Fakat bu sözün de söylenmesi lâzımdı artık. «Ne kadarda boşanabilirsin?»

Eddie genç kıza hemen hemen melodramik denilecek bir tavırla baktı. Sonra ağır ağır başını sallıyarak mırıldandı. «Caroline... Ben boşanamam.»

— «Boşanamaz mısın?» Caroline korkuyla genç adama bakıyordu. «Ne demek istiyorsun? Neden boşanamazsın »

Eddie tekrar başını salladı. Yine rengi uçmuş, yüzünde de yemekte Caroline'i üzen ve şaşırtan o ıstırap dolu ifade belirmişti. Fakat genç kız şimdi bu ifadenin mânasını gayet iyi anlıyordu. Eddie, «Boşanamam,» dedi. «Bu çok kişiyi incitir.. Bu... Şimdiki hayatımın sona ermesi demek olur... İşimin, ailemin, arkadaşlarımın, evimin sonu... Kızımı çok seviyorum, Caroline bunu yapamam...»

Caroline evvelâ Eddie'nin sözlerine inanamadı, sonradan genç adamın hakikaten kararını vermiş olduğunu anladı. Yavaşça, «Ya ben?» diye sordu. «Ben? Istırap mı çekeceğim?»

— «Istırap çekmeni istemiyorum, sevgilim. Seni incitmek istemem.»

— «Fakat bu vaziyetin beni incitceğini, bu yüzden çok üzüleceğimi bilmiyor musun? Eddie, sen benim hayatımsın. Her şeyimsin sen benim.»

Eddie, «Söz veriyorum,» dedi. «New York'dan ayrılmadan evvel bir çare bulacağım. Muhakkak bulacağım.»

— «O zaman benimle evlenecek misin?»

— «Seninle evlenemem, sevgilim.»

Caroline, «Bunun başka yolu yok ki,» diye cevap verdi. Ağlamıyordu, fakat sanki ağlıyormuş gibi boğazı sıkışmış, ağrımağa başlamıştı. Sükûnetini kaybetmemek için de elinden geleni yapıyordu. İlk defa hislerini Eddie'den saklamağa çalışmaktaydı. Fakat ağlamak da istemiyordu. Sadece genç adamın ne demek istediğini anlamak, ona erişmek istiyor, Eddie'nin de onun neler hissettiğini bilmesini arzuluyordu.

— «Sevgilim, yalvarırım, seninle evleneceğimi hiçbir zaman düşünmemelisin. uBnu söyleyip, kendi kendini de aldatma...» Eddie yalvarıyordu.

— «İşin başından ber ibunu biliyor muydun?»

Eddie, «Evet,» dedi.

Caroline yavaşça, «O halde bunu bana da söylemeliydin,» diye mırıldandı. Sesi titremeğe başlamıştı. Sustu. Ağzını açtığı takdirde ağlamağa başlayacağını da biliyordu.

Eddie ellerini kavuşturarak, gözlerini parmaklarına dikti. Genç kızın yüzüne bakamıyordu.

Nihayet Caroline:

— «Seni bağlayan nedir dedi, «O lüks, rahat hayat mı? Kalp biçimi yüzme havuzu mu? Yoksa fazla iş yapmadığın, süslü yazıhanen mi? Yoksa piyanoya oturup, hasretle beni düşündüğün, o kulüpte verilen partiler mi? Seni cezbeden şeyler bunlar mı?»

— «Böyle söyleme Caroline.»

— «Doğru değil mi?»

Eddie, «Benim hayatım bu,» dedi. «Doğru...»

Genç kız o kadar fena olmuştu ki tek kelime söyleyemedi. Olduğu yerde hayret ve ıstıraptan iki büklüm kalakalmıştı. Eddie'nin yüzüne de bakamıyordu. Zira baktığı takdirde daha da fena olacağını biliyordu.

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

31

OSMANO SUYA DALAR...

NİYE DALDI, NE YAPACAK ACABA OSMANO?!.

OSMANO BİR MÜDDET SONRA ELİNDE ÇIRPINA BİR BALIKLA SU ÜSTÜNE ÇIKAR...

YAMAN YÜZGEÇ, HEM DE YAMAN AVCIYMIŞSIN OSMANO. SÖZÜMÜ GERİ ALDIM.

BU SENİN KISMETİN FADİK.

KOMİSER YAKALADIĞI BALIĞI SAHİLE FIRLATIR...

AKŞAMA IZGARASINI YAPARIZ. DAHA TUTACAĞIM.

ISSIZ DAĞ KÖYÜNDE GÜNLER BÖYLE GEÇTİ GİTTİ. FADİK OSMANOYA İYİDEN İYİYE AŞIK OLMUŞTU

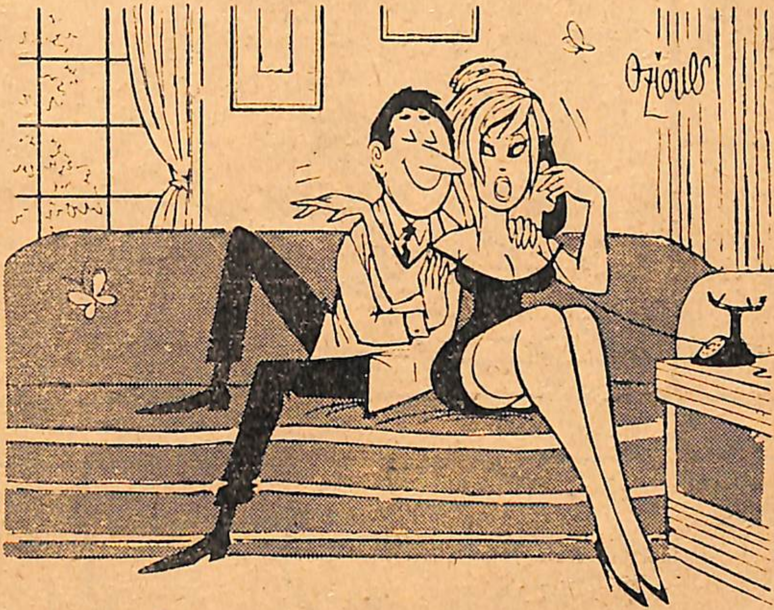
OSMANO, YENİ YAŞAMAĞA BAŞLADIM BEN.

FETTULLAH DEVAMLI NÖBETTE İDİ...

BİRİLERİ GÖRÜNDÜ UFUKTA!

DEVAMI VAR

Dünya KARİKATÜRLERİ

—VALLAHİ YALNIZIM SEVGİLİM... "PATİLERİNİ ÇEK" DİYE KÖPEĞE SÖYLÜYORUM!

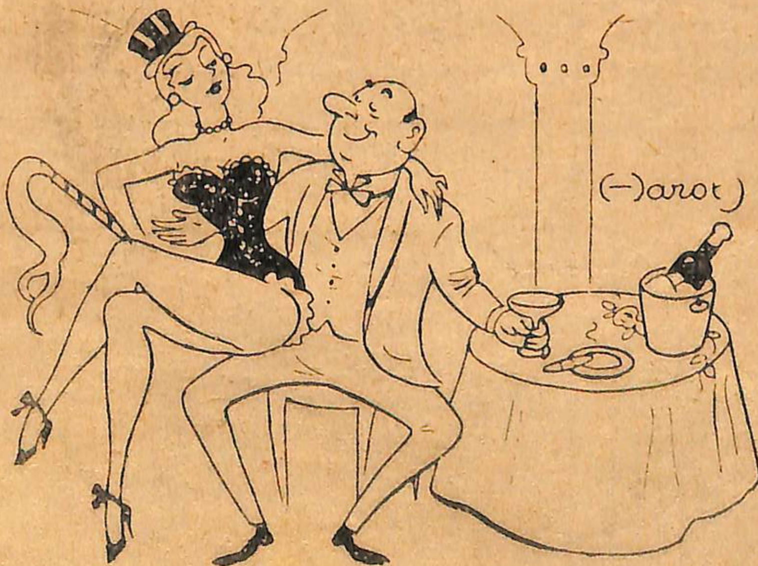
—VAAAY GÜZEL SOFYA LOREN. GECENİN BU SAATİNDE EVİMİZE ŞEREF VERDİNİZ DEMEK!

—BAK KARICIĞIM, NİHAYET TABLOYU ASABİLDİM!..

—EĞER EVLENECEKSEK BİR SALATA, BİR ÇORBA YETER... YOKSA ŞAMPANYADAN BAŞLAYALIM!

—DİKKAT ET GÜZELİM, ATEŞLE OYNUYORSUN: BEN PETROL KIRALIYIM!

—ZAVALLI POL, YİNE KARISIYLA KAVGA ETMİŞ!

AVRUPADAN ÜSTÜN KALİTE · UCUZ FİAT

SATIŞ ACENTESİ : Kristal Ticaret T. A. Ş.
Tahtakale Cad. 13 İstanbul - Tel: 22 66 90

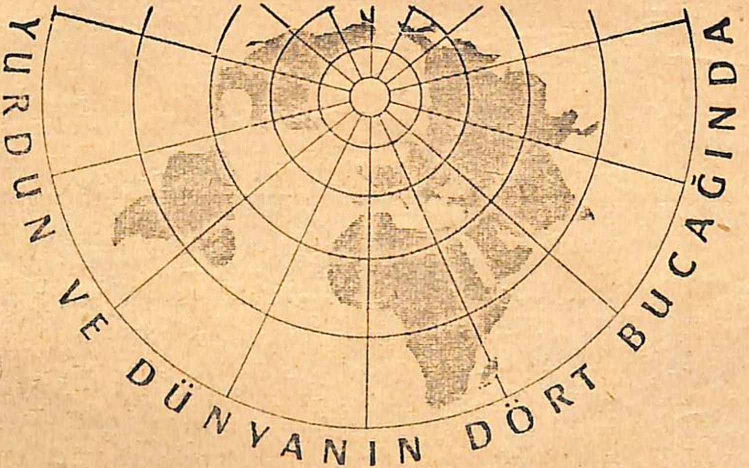
TUZLA PORSELEN FABRİKASI

MERKEZİ : SALI PAZARI HANI, TOPHANE - İSTANBUL

İLÂNCILIK

İlancılık - 1836 - 105

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

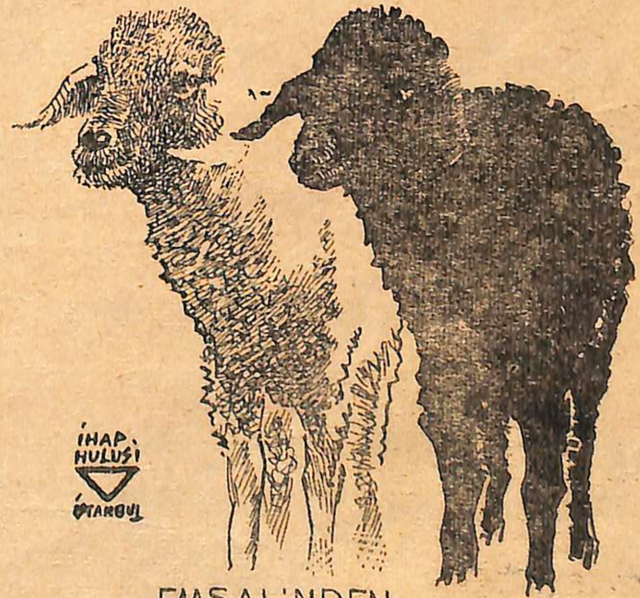
Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macarista.
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

PİYALE MAKARNASI

EMSALİNDEN
AKLA KARA
KADAR FARKLIDIR
PİYALE ADI, AĞIZ TADI

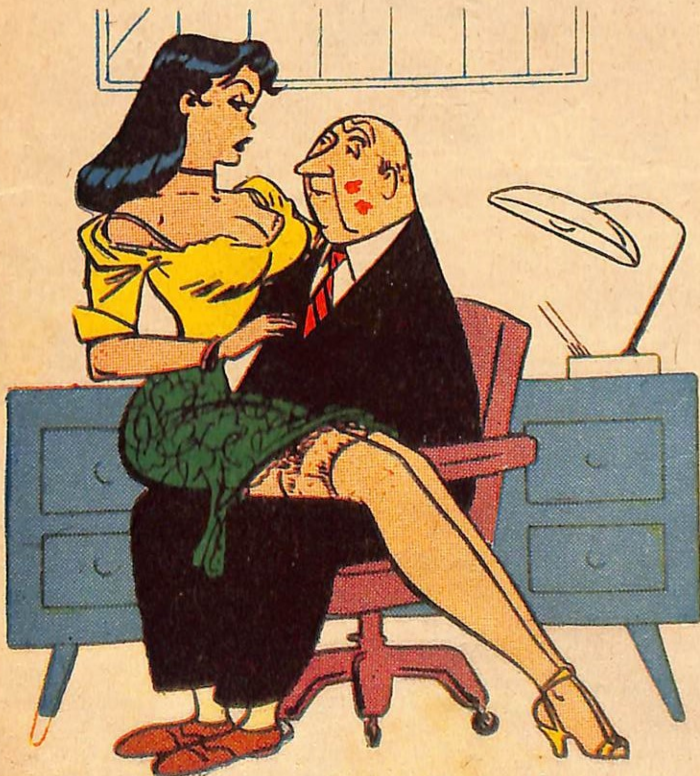
53

Reklâmcılık 1400 - 107

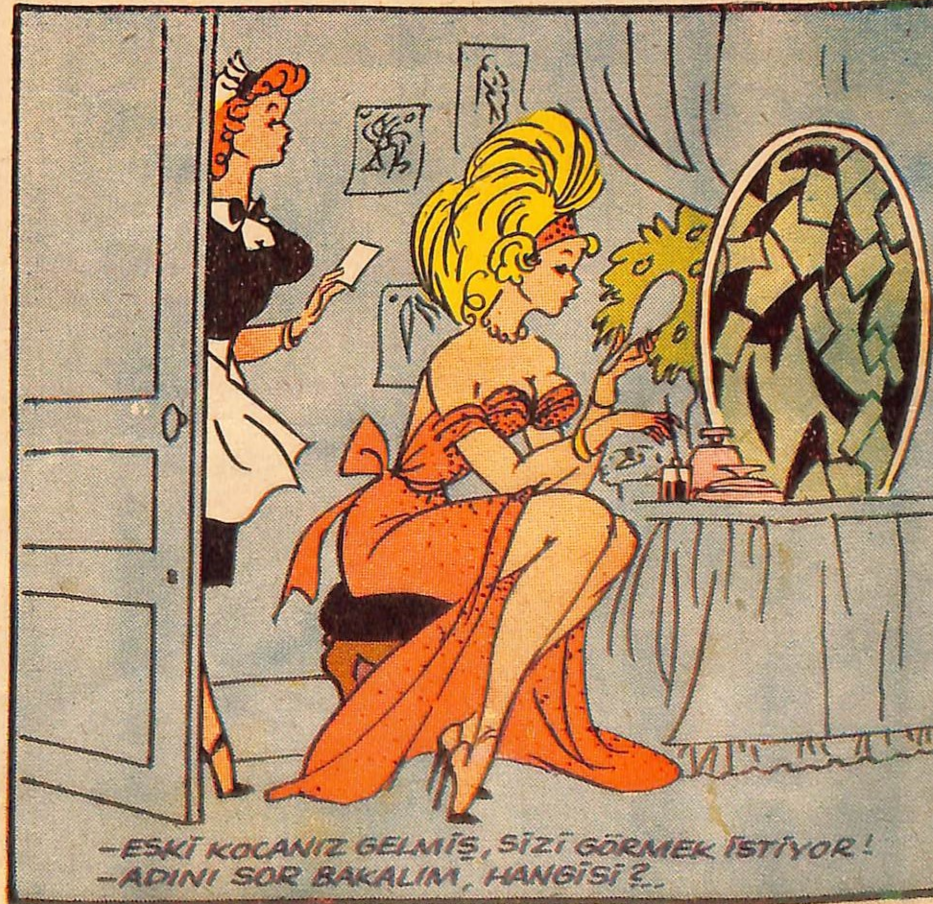
Akbaba

-KUZUM KOMŞU, EVDE KİMSE YOK, ŞU KORSEMİ İLİKLER MİSİNİZ?

-SANA PORTATİF BİR YAZI MAKİNASI ALAYIM: MEKTUPLARI EVDE YAZ, BURADA DA RAHAT RAHAT OTUR!

-ESKİ KOCANIZ GELMİŞ, SİZİ GÖRMEK İSTİYOR!
-ADINI SOR BAKALIM, HANGİSİ?..